

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει ὧν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 3 Ὀκτωβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 44

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Στὴν προκυμαία βρίσκεται ἀραγμένο ἓνα θαυμαῖο, καινούριο καράδι.

Μιά φωνὴ θαυμασμοῦ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα ὧλων μόλις τὸ ἀντικρίζουν.

— Τί ὁμορφο καράδι!

Ὁ μπάρμπα Λουδὼ δὲν πιστεύει στὰ μάτια του.

Μιά συγκίνηση τὸν ἔχει πιάσει καὶ τρέμει.

— Παρά εἶναι ὥραϊο... Δὲ θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ διευθύνω ἓνα τόσο ὁμορφο καράδι... αὐτὸ δὲν εἶναι καμωμένο γιὰ ταξίδια, εἶναι γιὰ νὰ μπῇ στὴ γυάλα.

Σπρώχνοντας, τὸν ἀνέβασε ὁ κύρ-Μωζὲν στὸ κατάστρωμα, ὅπου βρισκόταν καὶ τὸ «πλήρωμα».

— Πῶς; καὶ τὸ πλήρωμα βρῆκε στὸ ἴδιο καράδι θέση;

Φορεῖ καινούρια ρούχα καὶ σκούφο· μεγάλη ἢ καλωσύνη «αὐτῶν» τῶν ἀνθρώπων!

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κοντὰ τί ὁμορφο πού εἶναι τὸ καράδι!

Στὸ κατάστρωμα ἔχει ὥραίους πάγκους καὶ τέντες νὰ κάθουν τὸν ἥλιο.

Κι' οἱ καμπίνες; αὐτὲς εἶναι θαῦμα!

Δυὸ κρεβατοκάμαρες.

Καθρέφτες δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Τραπεζαρία, κουζίνα.

Ὁ μπάρμπα-Λουδὼ εἶναι κατασυγκινημένος, τὰ χεῖλη του τρέμουν, τραυλίζει.

— Ἀκου, Μωζὲν μου.

— Τί τρέχει;

— Δὲν ξέχασες παρὰ ἓνα πράγμα μόνο

— Τί;

— Δὲν μοῦ εἶπες γιὰ τίνος λογαριασμό θὰ ταξιδεύω.

— Θὲς νὰ τὸ μάθης;

— Κουθέντα θέλει;

— Αἶ, λοιπόν, ἄκου, γιὰ λογαριασμό σου!

— Πῶς... ὥστε... τὸ καράδι...

— Εἶναι δικό σου.

Αἶ, καὶ νῆσαστε ἐκεῖ, παιδιά μου!

Σὰν κεραυνόπληκτος ὁ μπάρμπα-Λουδὼ πέφτει σ' ἓνα πάγκο—τί καλὴ ιδέα πού εἶχαν νὰ τοὺς βάλουν—φωνάζοντας.

— Δὲν εἶναι δυνατό, δὲ μπορούμε νὰ

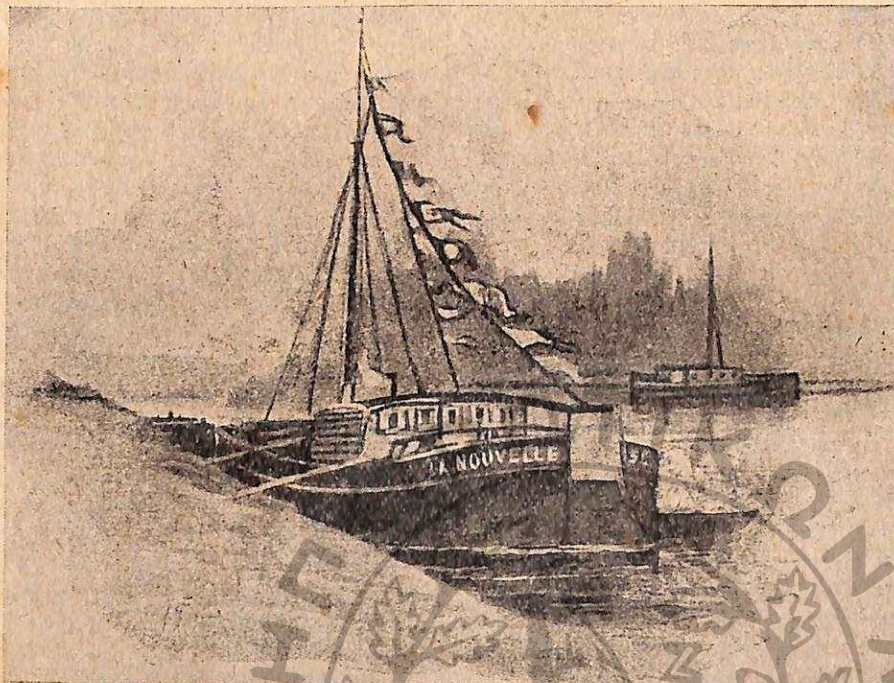
Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλοι κλάψανε. Ἀσφαλῶς ὅμως ὁ κύρ-Μωζὲν πρόβλεψε γιὰ ὅλα, γιατί, ἐνῶ ἀκόμη εἶχαν τὰ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ καὶ ξεπροβάλλει ὁ παπὰς ἀπ' τὸ δάσος κι' ἀπὸ πίσω του ἡ μουσική.

— Τί εἶναι πάλι;

Ὁ ἀγίασμός καὶ τὰ βαπτίσια τοῦ καραβιοῦ.

Ὅλο τὸ Κλαμεσοῦ ἔχει ἔρθει γιὰ νὰ βρεθῇ στὴ γιορτῇ.

Κι' ἡ μουσικὴ παίζει, τζίγ, τὰμ, τὰμ.

«Ζήτω! Ζήτω ἡ Ὠραία Νιβερναίζα!» (Σελ. 517, στ. γ')

δεχτοῦμε τέτοιο πράγμα... ὅχι, ὅχι!... Ὁ κύρ-Μωζὲν ὅμως ἔχει γιὰ ὅλα τὴν ἀπάντηση ἑτοιμῇ.

— Ἀς τα τώρα, Λουδὼ! Ξεχνᾷς τὸ παλιό μας χρέος; τὰ ἔξοδα πού ἔκανες γιὰ τὸ Γεώργιο; μείνε ἡσυχος, Θωμᾶ, ἀκόμη ἐμεῖς σοῦ χρωστάμε,

Κι' οἱ δυὸ φίλοι φιλοῦνται σὰν ἀδέρφια.

Ὅλων τὰ πρόσωπα εἶναι χαρούμενα, Τί ὁμορφή γιορτῇ!

Ξεσκεπάζουν τὴν πρύμνη, ἀπ' τὸ πανί πού τὴν ἔκρυβε, καὶ φαίνεται τὸ ὄνομα τοῦ καραβιοῦ, γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα σὲ οὐρανί φόντο:

«Ἡ Ὠραία Νιβερναίζα».

Ζήτω! Ζήτω ἡ Ὠραία Νιβερναίζα!

Νῆανι μακρόχρονη σὰν τὴν «Ὠραία

Νιβερναίζα» τὴν παλιά, καὶ νᾶχη καλὺ-
τερη τύχη!

Ὁ παπᾶς πλησιάζει τὸ καρδί, ἀπὸ
πίσω του στέκονται οἱ μουσικοί.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός...

Ὁ Γεώργος εἶναι νουνὸς καὶ ἡ Λίνα
νουνά.

Ὁ παπᾶς τοὺς ἔβαλε ἀπέναντί του,
τὸν ἕναν δίπλα στὸν ἄλλον. Βασιτοῦνται
ἀπ' τὸ χέρι.

— Δὲν θάλεγε κανεὶς ἕνα νέο ζευ
γάρι στὴν ἐκκλησιά;

Αὐτὴ ἡ σκέψη ἔρχεται σὲ ὅλους.

Ἰσως νὰ ἔρχεται καὶ σ' αὐτοὺς,
γιατί κι' οἱ δύο χαμήλωσαν τὰ μάτια καὶ
φαίνονταν πολὺ ταραγμένοι.

Τελείωσε! Ἡ «Ὡραία Νιβερναίζα»
εἶναι βαφτισμένη καὶ ἀγιασμένη. Ὁ
κόσμος φεύγει.

Δὲν μποροῦν ὅμως ν' ἀφήσουν τὸν
παπᾶ καὶ τοὺς μουσικοὺς νὰ φύγουν ἀ
τρατάριστοι.

Κι' ἐνῷ ὁ μπάρμπα-Λουὺ γερμίζει
τὰ ποτήρια τοὺς μὲ σουμάδα, ὁ κύρ-
Μωζὲν γνέφει στὴν κυρὰ-Λουὺ καί,
παίρνοντας τὸ νουνὸ καὶ τὴ νουνά ἀπ' τὸ
χέρι, στρέφεται στὸν παπᾶ καὶ λέει:

— Πάει, τελείωσε κι' ὁ ἀγιασμός,
παπᾶ μου! γιὰ πότε ὁ γάμος;

Ὁ Γεώργος κι' ἡ Λίνα κοκκινίζουν
σὰν παπαροῦνες.

Ὁ Γιαννάκης κι' ἡ μικρούλα χτυ-
ποῦν τὰ χέρια τοὺς ἀπὸ χαρὰ.

Μέσ' τὸ γενικὸ ἐνθουσιασμό, ὁ μπάρ-
μπα-Λουὺ— γελᾷ καὶ τ' αὐτιά του ἀπὸ
χαρὰ—σκύβει καὶ λέει στὴν κόρη του.

— Τί λές, Λίνα, δὲν τὸν ξαναπάμε
τὸ Γεώργο στὴν Ἀστυνομία;

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΦΟΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΔΡΟΜΙΟΣ;

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν τὸν ἀνακούφισαν,
μὰ τὴν ἀλήθεια, καθόλου! ἀπεναντίας
τὸν ἐσάστισαν ὁλότελα κι' εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ σύντροφος ὁ Δρόμιος τᾶ-
χει σίγουρα χαμένα καὶ περιπλανιόμα-
στε ἔδω κι' οἱ δύο μὲ σαλεμμένα τὰ
μυαλά μας!

Ἵστερα, τρομαγμένος μὲ τίς ἱδίες του
τίς σκέψεις, φώναξε:

— Κάποια εὐλογημένη δύναμη ἄς
μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν παράξενο αὐτὸ
τόπο!

Στ' ἀναμεταξύ ἔφτασε στὸ σπῆτι τῆς
Ἀδριάνας ὁ Ἀντίφολος— ὁ ἄντρας τῆς
— μὲ τὸ δεσμοφύλακα. Τοῦ εἶχαν ἐπι-
τρέψει νὰ πάῃ σπῆτι του νὰ πάρῃ τὰ
χρήματα ποὺ χρωστοῦσε, γιατί τὸ σακ-
κούλι ποὺ ἔστειλε ἡ Ἀδριάνα μὲ τὸ
Δρόμιο δὲν ἔφτασε, φυσικά, ἐκεῖ ποὺ
ἔπρεπε: τὸ πῆρε ὅπως εἶδαμε ὁ ἄλλος
Ἀντίφολος. Ἀρχισε τότε νὰ φωνάζῃ

καὶ νὰ μαλλώνει τὴν Ἀδριάνα, ποὺ τὸν
ἔδιωξε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ σπῆτι του.

Ἡ Ἀδριάνα σάστισε μὲ τὴ σειρὰ τῆς,
γιατί θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι ἔφαγε μὲ
τὸν ἄντρα τῆς ὕστερα θυμήθηκε ποὺ
κάθε τόσο, στὸ τραπέζι τῆς ἔλεγε ὅτι
δὲν ἦταν ἄντρας τῆς κι' ὅτι ποτὲ δὲν
ἦταν στὴν Ἐφεσσ, παρὰ ἐκείνη μόνον
τὴν ἡμέρα ἦλθε. Ἐδῶλε λοιπὸν τὸ συμ-
πέρασμα ὅτι ὁ ἄντρας τῆς— ποῦ, φουρ-
κισμένος μὲ τίς φασαρίες ποὺ τοῦ ἔτυ-
χαν, ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ— εἶχε
τρελλαθεῖ. Ἐπλήρωσε τὸ δεσμοφύλακα
καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ δέσουν
τὸν Ἀντίφολο καὶ νὰ τὸν βάλουν σ' ἕνα
σκοτεινὸ δωμάτιο ὕστερα ἔστειλε νὰ
φωνάξουν τὸ γιατρί. Ὁ Ἀντίφολος
διαμαρτυρόταν μὲ θέρμη, ἀλλὰ δὲν ἔ-
κανε ἄλλο παρὰ νὰ βεβαιώνῃ μὲ τίς
φωνές του τὴν τρέλλα του. Ἐπειδὴ
μάλιστα φώναζε κι' ὁ Δρόμιος γιὰ τὴν
ἴδια ἱστορία, τὸν ἔδεσαν κι' αὐτόν.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἕνας ὑπηρέτης λέει
στὴν Ἀδριάνα, ὅτι ὁ Ἀντίφολος μὲ τὸ
Δρόμιο θὰ ἔσπασαν τὰ δεσμά τοὺς,
γιατί κι' οἱ δύο περπατοῦσαν στὸ δι-
πλανὸ δρόμο. Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ἡ Ἀ-
δριάνα, βγήκε τρέχοντας μὲ τὴ Λουκί-
α καὶ μὲ μερικοὺς δούλους γιὰ νὰ φέ-
ρουν τὸν Ἀντίφολο πίσω στὸ σπῆτι.
Ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα μοναστήρι, ἔφτασαν
τέλος τὸν Ἀντίφολο καὶ τὸ Δρόμιο—
ὅπως νόμισαν, γιατί καὶ πάλι ἀπατήθη-
καν ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀδελφῶν.

Ὁ Ἀντίφολος τῶν Συρακουσῶν ἦταν
ἀκόμα κυριευμένος ἀπὸ τὴν ἀμνηχα-
νία ποὺ τοῦ εἶχε φέρεῖ αὐτὴ ἡ ὁμοί-
τη. Τὴν καδένα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ
χρυσόχορος, τὴ φοροῦσε στὸ λαιμό, κι' ὁ
χρυσόχορος, ποὺ βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακή,
ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν ἔψεγε, γιατί ἀρνή-
θηκε πρὶν πὼς πῆρε τὴν καδένα καὶ
δὲν ἤθελε νὰ τὴν πληρώσῃ. Ὁ Ἀντί-
φολος ἀπαντοῦσε σ' αὐτὰ ὅτι τὴν καδέ-
να τοῦ τὴν ἔδωσε χάρισμα τὸ πρῶτ' ὁ
ἴδιος κι' ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν
εἶχε ξαναῖδε τὸ χρυσόχορ. Ἐκείνη τὴ
στιγμὴ ἔφτασε ἡ Ἀδριάνα λέγοντας πὼς
ὁ σύζυγός τῆς ἦταν τρελλός· οἱ ὑπηρε-
τες ἐτοιμάζονταν νὰ δέσουν Ἀντίφολο
καὶ Δρόμιο, μ' αὐτοί, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἔκ-
πληξή τοὺς κορυφώθηκε, πρόλαβαν κι'
ἔτρεξαν στὸ μοναστήρι. Ὁ Ἀντίφολος
παρὰκάλεσε τότε τὴν ἡγουμένη, ποὺ
βρισκόταν στὴν ἐξώπορτα, νὰ τοῦ δώσῃ
προσασία.

Ἡ μοναχὴ, ποὺ ἦταν μιὰ γνωστικὰ
γυναίκα, ρώτησε τὴν Ἀδριάνα γιὰ τὴν
αἰτία τῆς τρέλλας τοῦ ἄντρα τῆς. Ἡ
Ἀδριάνα τῆς ἐξιστόρησε τί ἔγινε ἐκείνη
τὴν ἡμέρα μὲ τὸν Ἀντίφολο ὅσο γιὰ
τὴν αἰτία τῆς τρέλλας, θὰ προέρχοταν,
εἶπε, ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωση ποὺ τοῦ ἔ-
φεραν οἱ ἀδιάκοπες ἀσχολίες του· γιατί
κάθε μέρα ἔπρεπε νὰ τὸν κυνηγοῦν οἱ
ὑπηρέτες, γιὰ νὰ τὸν φέρουν σπῆτι νὰ

φάῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ· ἀλλοιῶς ἦταν
ἄξιος νὰ μείνῃ ὅπου ἔβρισκε.

— Καλὰ, εἶπε ἡ ἡγουμένη, καὶ δὲν
τὸν ἐμάλλωνες γι' αὐτό;

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ἀδριάνα.

— Μὰ ἴσως ὅχι ἀρκετὰ, ἐπέμενε ἡ
ἡγουμένη.

Ἡ Ἀδριάνα, γιὰ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι
εἶχε φροντίσει ἀρκετὰ γιὰ τὸν Ἀντί-
φολο, ἀπάντησε:

— Ἦταν τὸ αἰώνιο θέμα τῆς συνομι-
λίας μας. Στὸ σπῆτι δὲν τὸν ἄφηναν νὰ
φάῃ μὲ τὸ νὰ τοῦ λέγῳ ὅτι δουλεύει
πολὺ κι' εἶναι ὅλο ἔξω καὶ κανεὶς στὸ
σπῆτι δὲν τὸν βλέπει μόνον, μὲ συντρο-
φιὰ πάντα τὰ ἴδια τοῦ ἔλεγα καὶ ξανά-
λεγα, μὰ ἐκείνος τίποτα.

Ἡ ἡγουμένη, ποὺ προκάλεσε αὐτὴ
τὴν ὁμολογία, εἶπε:

— Νᾶ, λοιπόν, γιατί ὁ σύζυγός σου
τρελλάθηκε μὲ τὸ νὰ τοῦ λές τὰ ἴδια
καὶ τὰ ἴδια πάντα· ἀντὶ ξεκούραση, ἔ-
βρισκε τὸ μυαλό του ζάλη. Εἶπες πὼς
καὶ μὲ συντροφιά ὅταν ἦσαστε, πάλι τὰ
ἴδια τοῦ ἔλεγες· δὲν ἤξερες λοιπὸν ὅτι
δηλητηρίαζες τὴ μόνη στιγμὴ τῆς ἀνα-
ψυχῆς του;

Ἡ Λουκιανή, ποὺ ἄκουγε αὐτὰ μ' ἀ-
πορία, γιατί ἤξερε ὅτι ἡ Ἀδριάνα πα-
ρασύρθηκε καὶ τὰ παραεῖπε, ρώτησε
τὴν ἀδελφή τῆς:

— Γιατί δὲν ἀπαντᾷς σ' αὐτὲς τίς
κατηγορίες;

Μὰ ἡ Ἀδριάνα ἀπάντησε μόνο:

— Τώρα τὰ ἴδια μου τὰ λόγια μὲ
πρόδωσαν.

Ἦταν ντροπισμένη, μὰ ἐπέμενε ἀ-
κόμα νὰ πάρῃ τὸν Ἀντίφολο. Ἡ μο-
ναχὴ ὅμως, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, μίληκε
μέσα στὸ μοναστήρι κι' ἔκλεισε πίσω
τῆς τὴν πόρτα.

Ὅλη ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἡ γεμάτη ἐ-
πεισόδια, ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς χάρις τοῦ
γέρο-Αἰγαίου ποὺ πλησίαζε στὸ τέλος
τῆς. Ὁ ἥλιος ἔδωε καὶ κανεὶς δὲ βρέ-
θηκε νὰ πληρώσῃ τὸ ποσό. Ἐτοιμά-
σθηκε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐκτέλεση μιὰ συ-
νοδεία μ' ἐπικεφαλῆς τὸν ἡγεμόνα. Ὁ
τόπος τῶν ἐκτελέσεων ἦταν σὲ μιὰ ἐξέ-
δρα, κοντὰ στὸ μοναστήρι ποὺ κρύφτη-
κε ὁ Ἀντίφολος, καί, τὴ στιγμὴ ἀκρι-
βῶς ποὺ ἀποσύρθηκε ἡ μοναχὴ, ἡ συ-
νοδεία ἔφθανε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ
ἡγεμόνας ὁ ἴδιος ἐπαναλάμβανε ὅτι, ἂν
κανεὶς ἐπλήρωνε τὸ χρῆμα, ἦταν ἔτοι-
μος ν' ἀπαλλάξῃ τὸν κατάδικον.

Ἡ Ἀδριάνα σταμάτησε τὴ μελαγχό-
λική αὐτὴ πομπὴ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν
ἡγεμόνα δικαιοσύνη, λέγοντάς του πὼς
ἡ μοναχὴ ἀρνήθηκε νὰ παραδώσῃ στὴ
φροντίδα τῆς τὸν τρελλὸ ἄντρα τῆς.
Ἐνῷ μιλοῦσε, ὁ ἀληθινὸς τῆς ἄντρας
μὲ τὸ Δρόμιο, ποὺ μπόρεσαν νὰ λύσουν
τὰ δεσμά τοὺς, ἔτρεξε κι' αὐτὸς στὸν
ἡγεμόνα νὰ παραπονεθῇ πὼς ἡ γυναί-
κα του τὸν περιόρισε μὲ ψεύτικη κατη-

γορία ὅτι εἶναι τρελλός, καὶ διηγήθηκε
πὼς ἔσπασε τίς λουρίδες ποὺ τὸν κρα-
τοῦσαν δεμένο καὶ πὼς ξέφυγε τὴν προ-
σοχὴ τῶν φυλάκων του. Ἡ Ἀδριάνα
δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τώρα πὼς
βρέθηκε ἐκεῖ ὁ Ἀντίφολος, ἀφοῦ ἦταν
μέσα στὸ μοναστήρι· ἔμεινε σὰ χαζή!

Ὁ Αἰγαῖος, βλέποντας τὸ γιό του (ἡ
ἰδέα του πῆγε ἀμέσως στὸ γιό ποὺ ἔ-
φυγε γιὰ νὰ βρῇ τὴ μητέρα καὶ τὸν ἀ-
δελφό του) καταχάρηκε, γιατί ἦταν πιά
βέβαιος γιὰ τὴ σωτηρία του, ἀφοῦ δὲν
ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀγαπημένος
του θὰ πλήρωνε ἀμέσως τὰ λύτρα. Μὰ
τί λυπηρὴ ἔκπληξῃ! Στὰ λόγια του, τὰ
γεμάτα πατρικὴ τρυφερότητα, ὁ Ἀντί-
φολος ἀπάντησε πὼς δὲν τὸν γνῶριζε
καὶ πὼς ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει
ὅταν αὐτὸς ἦταν ἀκόμη βρέφος. Ἀδικα
ὁ Αἰγαῖος προσπαθοῦσε νὰ κἀνὴ τὸ παιδί
του νὰ τὸν γνωρίσῃ, νομίζοντας πὼς οἱ
λύπες καὶ τὰ βάσανα τὸν εἶχαν κάνει ἀ-
γνώριστο ἢ πὼς ὁ γιός του ντρεπόταν νὰ
γνωρίσῃ τὸν πατέρα στὴ δυστυχία του.

Σ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς ἀμνηχανίας,
ἀνοῖξε ἡ πόρτα τοῦ μοναστηρίου καὶ
παρουσιάσθηκε ἡ ἡγουμένη μὲ τὸν ἄλλο
Ἀντίφολο καὶ Δρόμιο, κι' ἡ ἐκπληκτὴ
Ἀδριάνα εἶδε τοὺς δύο σύζυγους τῆς καὶ τοὺς
Δρόμιους μπροστά τῆς!

Καὶ τώρα ἐκεῖνα τὰ αἰνιγματικὰ λά-
θη, ποὺ εἶχαν πλῆξει ὅλους ἐκείνη τὴν
ἡμέρα, ἐξηγιόνταν καθαρὰ. Ὅταν ὁ ἡ-
γεμόνας εἶδε τοὺς δύο Ἀντιφολοὺς καὶ
τοὺς δύο Δρόμιους νὰ μοιάζουν τόσο
πολύ, ξεδιάλυνε ἀμέσως τὸ μυστήριον,
γιατί θυμήθηκε τὴν ἱστορία ποὺ τοῦ
διηγήθηκε ὁ Αἰγαῖος τὸ πρῶτ' κι' εἶπε
ὅτι αὐτὰ θὰ ἦταν τὰ δύο παιδιά τοῦ Αἰ-
γαίου μὲ τοὺς διδύμους σκλάβους.

Μιὰ ἀκόμη ἀπροσδόκητη χαρὰ συμ-
πλήρωσε τὴν ἱστορία τοῦ Αἰγαίου, ποὺ
διηγήθηκε μὲ τόση λύπη τὸ πρῶτ' καὶ
ποὺ ἦταν πεπρωμένο, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος,
νὰ ἔχῃ τόσο εὐχάριστο τέλος: ἡ σεβά-
σμια ἡγουμένη δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν
ἀγαπημένη μητέρα τῶν δύο Ἀντίφο-
λων—ποῦ, δίνοντας ἄσυλο σ' ἕνα δυ-
στυχισμένο ξένο, εἶχε προστατέψει ἄ-
θελα τὸ ἴδιο τὸ παιδί τῆς— καὶ τὴ γυ-
ναίκα τοῦ Αἰγαίου. Ὅταν οἱ ψαράδες
πῆραν τότε νὰ πουλήσουν τὸν Ἀντί-
φολο καὶ τὸ Δρόμιο, ἐκείνη ἐπῆγε σ'
ἕνα μοναστήρι. Ἐκεῖ, μὲ τὴ γνώση τῆς
καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς, ἔγινε ἡγουμένη.

Ἐπακολούθησαν πιά χαρὲς καὶ τρυ-
φεροὶ χαίρετισμοὶ μεταξὺ γονέων καὶ
παιδιῶν ποὺ τόσον καιρὸ ἦταν χωρι-
σμένοι. Γιὰ λίγες στιγμὲς ἔξεχσαν πὼς
ὁ Αἰγαῖος ἦταν ἀκόμη καταδικασμένος·
Μετὰ τὴν πρώτη συγχίνηση, ὁ Ἀντίφο-
λος τῆς Ἐφέσου ἐπρόσφερε τὰ λύτρα
στὸν ἡγεμόνα, μ' αὐτὸς δὲν τὰ δέχτηκε,
γιατί, εἶπε, ὁ νόμος δὲν ἴσχυε βέβαια
γιὰ τὸ συγγενὴ ἐνδὸς Ἐφεσίου πόλιν.
Μίληκαν ὕστερα ὅλοι μαζί στὸ μοναστήρι

κι' ἀρχισαν νὰ κουβεντιάζουν γιὰ τίς
περιπέτειές τοὺς. Μὰ κι' οἱ δύο ταπεινοὶ
Δρόμιοι— ἄς μὴν τοὺς ξεχνᾶμε—εἶχαν
ἐπίσης τίς χαρὲς τοὺς. Καθένας τοὺς
χάιδευε τὸν ἀδελφό του κατευχαριστη-
μένος νὰ βλέπῃ τὸν ἑαυτό του— σὰ σὲ
καθρέφτη— τόσο γερὸ παληκάρι.
Σὲ λίγο καιρὸ, ὁ Ἀντίφολος τῶν Συ-
ρακουσῶν παντρεύτηκε τὴ Λουκιανή.

Ὅσο γιὰ τὸν Αἰγαῖο, αὐτὸς ἔζησε πολλὰ
χρόνια μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παι-
διά του εὐτυχισμένος. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ
στὸ μέλλον δὲν ἔπαψαν νὰ συμβαίνουν κω-
μικὰ ἐπεισόδια μὲ τὴν περίφημη ἐκείνη
ὁμοιότητα, ποὺ πάντα διασκέδαζαν ὅλους,
ὅταν τὰ θυμόνταν. Ἐκείνη ὅμως ἡ ἀξέχα-
στη ἡμέρα δὲν εἶχε τὸ ταῖρι τῆς ποτέ!

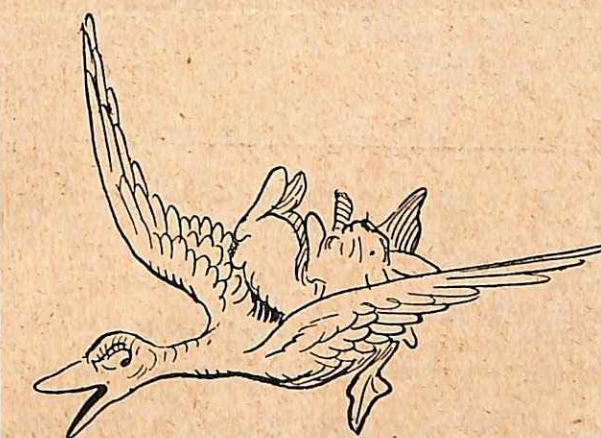
Ε. Μ. Π. ΚΑΖΙΜΑΤΗΣ

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

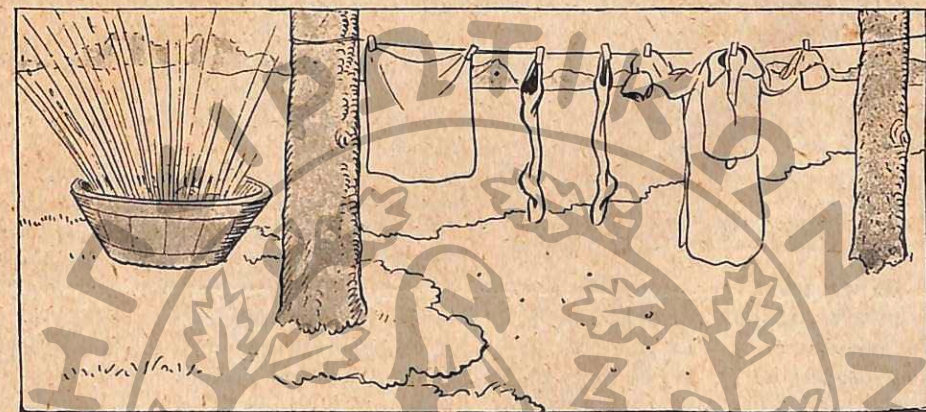
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ναί. Ἀπὸ τὴ βία μου νὰ γλυτώσω κι' ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου, εἶχα ξεχάσει
νὰ σβύσω τὴν ἄκρη τοῦ σπᾶγγου ὅπου εἶχα βάλει φωτιά μὲ τὴν πίπα γιὰ νὰ κο-
πῇ. Κι' ἄξαφνα αἰστάνθη-
κα ἕνα κάψιμο στὴ μέση
μου... Γιατί ἡ φωτιά, ὅσο
ἀνέβαινα ἐγὼ στὸν ἀέρα,
προχωροῦσε κι' ἦρθε στιγ-
μὴ ποὺ κἀνκε κι' ὁ κόμπος
τοῦ σπᾶγγου στὴ μέση μου,
καὶ λύθηκε μονομιάς ἀπ' τὰ
μπαλονάκια ποὺ μὲ σήκω-
ναν κρεμασμένο.

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φαν-
τάζεσθε: Τὰ μπαλονάκια,
ἐλεύθερα πιά ἀπὸ τὸ βάρος
μου, πέταξαν μὲ πῶς μεγά-
λη ὁρμὴ καὶ χάθηκαν στὰ
σύνεφα— ἀκόμα θὰ τὰ

κλαίῃ ὁ κοιμισμένος ἄνθρωπος ποὺ τὰ κουβαλοῦσε νὰ τὰ πουλήσῃ στὸ χωριὸ—
κι' ἐγὼ... ἔπεσα σὰ μπόμπα στὴ ράχη μιάς χήνας ποὺ βρέθηκε νὰ πετᾷ ἀπὸ
κάτω μου! Πάλι τυχερός, βλέ-
πετε, ἀφοῦ ἔπεσα πάνω... σὲ
πούπουλα...

Ἡ χίνα ἔβγαλε ἀμέσως τίς
φωνές:

— Πά, πά, πά!... Κι' ἀπὸ πό-
τε, μάτια μου, ἔγιναν καὶ τὰ κου-
νέλια ἀεροπόροι; Νὰ χαθῇς ἐσύ,
ποὺ πῆρες τὴν πλάτη μου γι' ἀε-
ροδρόμο!... Ζῶο τετραπόδο!

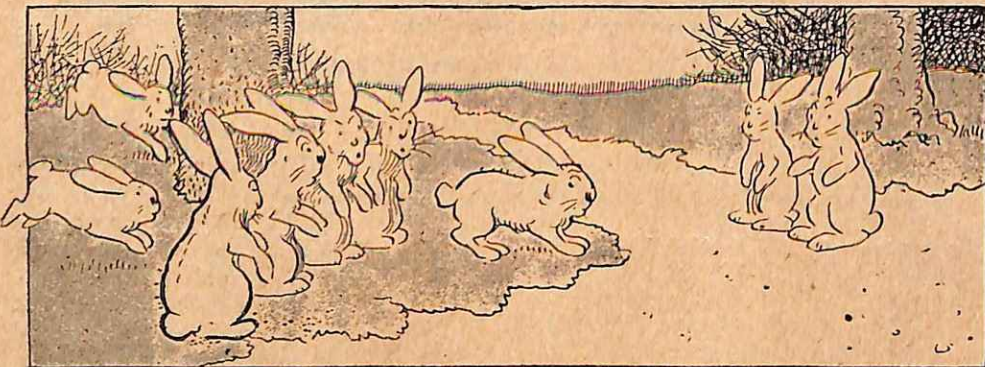
Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ θυμο-
μένη χίνα, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ
πετᾷ μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορ-

μιοῦ μου στὴ ράχη της, γύρισε ἀπότομα μὲ τὴ μπάντα καὶ μὲ πέταξε... μέσα σ' ἓναν κουβά, γεμάτον ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ πηχτὸ καὶ ἄσπρο!

Ἦταν στὴν αὐτὴ μιᾶς πλύστρας-κολλαρίστρας, καὶ τὸ ὑγρὸ τοῦ κουβά δὲν ἦταν παρὰ κόλλα, ποὺ ἡ πλύστρα τὴν εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τὸ κολλάρισμα τῶν ἄσπροορύχων της. Πῆρα μακροβούτι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπαίσια κόλλα, καὶ ὅταν κατάφερα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸν κουβά, ἦμουν... κολλαριστός. Γιατὶ ἡ κόλλα ἀμέσως ξεράθηκε πάνω μου, κι' ὅλο μου τὸ σῶμα, ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν αὐτιῶν μου ὡς τὴν οὐρά, σκεπάστηκε ἀπὸ ἕνα ἄσπρο, σκληρὸ στρώμα.

Περπατώντας μὲ κόπο, σιγά-σιγά, ἔφτασα ὡς τὴν ἀκροδασιά. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀναγκάστηκα νὰ σταθῶ ἀκίνητος, γιατί' εἶχα πιά πετρώσει. Ὅλα τότε τὰ κου-

νέλια τοῦ δάσους μαζεύτηκαν γύρω μου καὶ μὲ κοίταζαν μὲ μεγάλη ἀπορία.

— Τί λογῆς κουνέλι εἶν' αὐτό; ἔλεγαν μεταξύ τους.

— Ψεύτικο θὰ εἶναι, ἀπὸ πορσελάνα...

— Ὁχι, γιατί κουνάει τὰ μάτια του...

— Δὲν σημαίνει. Θὰ εἶναι παιχνίδι μὲ μηχανισμό.

— Μὰ πῶς βρέθηκε ἔδω;

— Ὁἴπεσε ἀπὸ κανένα αὐτοκίνητο ποὺ κουβαλοῦσε ἀγιοβασιλιάτικα παιχνίδια.

Ἀλλή συμφωρὰ τώρα! Ὑστερ' ἀπὸ τὸ τσιμέντο, ἡ κόλλα. Καὶ πῶς θὰ γλύτωνα; Ἐτοί πετρωμένος ποὺ ἦμουν, οὔτε νὰ γλειψτῶ μπορούσα, οὔτε νὰ πλυθῶ, οὔτε κἂν νὰ κρουφτῶ γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπουν.

Ἦμουν ἀπελπισμένος, ὅταν... ἡ σωτηρία μοῦ ἦρθε ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν τὴν περιμένα: ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὰ σύννεφα πύκνωσαν, ἄρχισε ψιχάλα, ἡ ψιχάλα ἔγινε βροχὴ οραταῖα, καὶ σὲ λίγο ἡ ξερὴ κόλλα ἀναλύθηκε κι' ἔφυγε ἀπὸ πάνω μου ὅλη! Ἐμειν' ἀκόμα στὴ βροχή, γιὰ νὰ ξεπλυθῶ καλά, κι' ἔπειτα τρύπωσα στὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου γιὰ νὰ στεγνώσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΑΣΜΑ ΚΑΛΟΣΥΝΗΣ

Μὲ καμμιὰ εὐχαρίστηση δὲν ἄκουσε ἡ Νίνα τὸν ἔρχομό της ξαδέρης. Θάρχόταν—ἔγραφε ἡ θεὰ της—νὰ περάσουν μερικὲς μέρες κοντὰ τους γιὰ νὰ γνωριστοῦν κι' οἱ «ἀγαπημένες ξαδερφούλες».

Ἡ Νίνα, φυσικὰ δύστροπη, ἀντιπαθούσε ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ἂν καὶ ποτὲ δὲν εἶχε συναντηθῇ μὲ τὴν Λουκία—σ' ἄλλον τόπο, ζῶσε ἡ μία, σ' ἄλλον ἡ ἄλλη—δὲν ἔτρεφε καλύτερα αἰσθήματα καὶ γι' αὐτήν. Τὴν ἀντιπάθησε προπάντων πέρου ποὺ ἡ μαμμὰ της γύρισε ἀπ' ἕνα ταξίδι ὡς τοὺς συγγενεῖς, κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἀνεκτίμητη ἀνιψούλα της.

Ἀπὸ τότε, σὲ κάθε παρακοή, σὲ κάθε κακὸ λόγο, σὲ κάθε ἀναποδιὰ της Νίνας, δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ ν' ἀναφέρῃ τὴν ὑπακοή, τὴν προθυμία, τὸ γλυκὸ τρόπο, τὴν καλοσύνη της Λουκίας.

γώραζαν τουλάχιστον κείνο τὸ ρολογάκι μὲ τὰ διαμάντια ποὺ θαύμαζε κάθε μέρα σὲ κάποια βιτρίνα, ἢ ἐκείνη τὴ μεταξωτὴ μπλούζα. Ἀλλὰ ἡ μαμμὰ της τὸχε ξεκόψει: Ὅχι μόνο γιατί' ἦταν δύστροπη, μὰ καὶ χρυσὴ νὰ γίνεταν, ἂν δὲν περνοῦσαν ἀκόμα μερικὰ χρόνια, νὰ μεγαλώσῃ, διαμάντια καὶ μεταξωτὰ δὲν εἶχε. Τελείωσε... Ὅπως δὲν εἶχε, κι' οὔτε νιαζόταν γιὰ τέτοια κι' ἡ Λουκία, ποὺ ἡ ἀπλότητά της στοὺς τρόπους καὶ στὴν ἐμφάνιση, ἔδινε τὴν καλύτερη ἐντύπωση. Ἡ Λουκία, πάντα ἡ Λουκία!...

Καὶ τώρα, σ' αὐτὴν τὴν ἀνεπιθύμητη ξαδέρφη βρισκόταν ὑποχρεωμένη νὰ κἀνὴ ὑποδοχὲς καὶ περιποιήσεις. Μὰ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ποὺ ἔπρεπε—ἡ Νίνα δὲν ἔβρισκε καθόλου ὅτι «ἔπρεπε», μὰ ἐπέμενε τόσο πολὺ ἡ μαμμὰ!—νὰ ἐτοιμάσῃ γιὰ νὰ προσφέρῃ κανένα μικρὸ δῶρο στοὺς συγγενεῖς. Μὲ χίλια ζόρια πῆρε στὰ χέρια της ἕνα κέντημα σὲ τελάρο, ἀρχισμένο ἀπὸ καιρὸ, γιὰ νὰ τ' ἀποτελειώσῃ. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο. Μόλις περνοῦσε δυὸ τρεῖς βελονιές, τὸ τελάρο γλυστροῦσε. Ἀλλάζε ἔθεση γιὰ νὰ τὸ στερεώσῃ. Ἐναναγλυστροῦσε! Καὶ τὰ νεῦρα τοῦ λαίμου τὴν πονοῦσαν, σὰ νὰ τῆς τὸν τράδαγαν μὲ σκοινιά. Ἐπειτα καὶ τὰ ποδάκια της μούδιαζαν, ἡ κλωστή κόμπιαζε, ἡ βελόνα κάθε λίγο τὴν τρυποῦσε... Ἦταν δυνατό νὰ γεμίσουν τόσα τετραγωνάκια μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Ἀν εἶχε τουλάχιστο κάτι ποὺ νὰ κεντιέται στὸ χέρι...

Ἡ μαμμὰ, ἀνεξάντλητη σὲ ὑπομονή, πῆρε καὶ τῆς σχεδίασε ἕναν πιερόττο καὶ μιὰ κολομπίνα—τρέλλα! Κι' ἡ Νίνα, ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἀλλαγὴ, ἄρχισε κάπως μὲ ὀρεξὴ τὸ καινούριο κέντημα: γρήγορα ἔμως βαρέθηκε. Ὅσο σκεφτόταν πῶς κοπιᾶζει γιὰ τὴν Λουκία, τὴν ἐπιαναν τὰ νεῦρα της. Πρὶν τελειώσῃ τὸ φάρμα, ἔπιασε τὰ γοδάκια τῆς κολομπίνας. Κέντησε τὸ ἕνα καί, γιὰ ν' ἀλλάξῃ χρωματισμό, πετάχτηκε στὴν μπλούζα τοῦ πιερόττου. Ὅταν τέλος ἔφτασε στὰ πρόσωπα, ὁ πιερόττος κι' ἡ κολομπίνα ἄρχισαν νὰ... στραβομουριάζουν. Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε κείνος. Ζάρωσε τὰ ματάκια του, ἀνοίξε ἕνα στόμα πελώριο, ἔγινε ἐλεεινός. Τῆς κολομπίνας πάλι, τὰ μάτια ἔγιναν κανονικά: μὲ τὰ μαυράδια ἔμως ποὺ τῆς κέντησε, τὸ βλέμμα της ἀλλοιῶθηκε... Ἡ Καίτη μάλιστα—μιὰ συμμαθήτρια τῆς Νίνας, λιγάκι στριμμένη, ἢ ἀλήθεια—ποὺ ἔτυχε νὰ δῇ τὸ ἐργόχειρο, ἐμπήξε τὰ γέλια καὶ τῆς φώναξε:

«—Καλέ, ὁ πιερόττος σου σὰ μαϊμού· κι' ἡ ντάμα του ἴδια ἡ δασκάλα μας ἡ κυρία Εὐδοκία!...» Οὕτε καλημέρα δὲν εἶπε ἀπὸ τότε τῆς Καίτης, μὰ ὡστόσο δὲν παραδεχόταν ὅτι τὸ δῶρο ἦταν γε-

λοῖτο νὰ προσφερθῇ. Κι' ἂν στὰ μαλώματα τῆς μαμμὰς της γιὰ τὴν κατάντια ἑνὸς κεντήματος, ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὴ μεγαλύτερη προσοχή, δὲν ἀντιμιλοῦσε, σήκωνε ὅμως μὲ ἀπάθεια τοὺς ὤμους γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι γι' αὐτὴν ἡ «ἀνεκτίμητη» δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία, κι' οὔτε τὴν ἐνδιέφερε ποιά ἐντύπωση θὰ τῆς προσενοῦσε τὸ δῶρο. Δὲν ἔφτανε ποὺ βασανίστηκε τόσο καιρὸ γιὰ χατήρι της; Ἦταν καὶ πολὺ της!

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ποὺ ἦρθαν οἱ συγγενεῖς κι' ἀποσύρθηκε στὴν καμαρούλα της ν' ἀναπαυθῇ, ἡ Νίνα δὲ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ καλὰ-καλὰ τί αἰσθανόταν. Ἐνα προσωπάκι φωτεινὸ, ροδόλευκο, πλαισιωμένο, ἀπὸ ἴσια γυαλιστὰ, περιποιημένα μαλλιάκι· δυὸ μάτια γαλανὰ μὲ μιὰ ἀπεραντοσύνη γλύκας καὶ καλοσύνης, πρὸβαλλαν διαρκῶς μπροστά της—ἡ μορφὴ τῆς Λουκίας. Αἰσθανόταν τὴν ἀντιπάθειά της νὰ ὑποχωρῇ κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ περάσῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ νύχτα, γιὰ νὰ τὴν δῇ καλύτερα. Ὅλη ἡ κακὴ διάθεσι γιὰ τὴν ἄγνωστη ξαδέρφη στ' ἀντίκρουμά της ἄρχισε νὰ χάνεται. Κι' ἔβαζε τώρα μὲ τὸ νοῦ της ὅτι ἐκείνη ποὺ ἀντιπαθούσε ὑπῆρχε, μὰ κάπου μακριά, ἐνῶ αὐτὴ ποὺ εἶχε ἔρθει, ἦταν κάποια ἄλλη.

Κι' ἦρθε ἡ ἄλλη μέρα κι' ἡ ἄλλη κι' ἡ ἄλλη, καὶ πέρασαν ὅλες ὅσες εἶχαν διαθεσὶ γιὰ τὸ ταξίδι τους οἱ συγγενεῖς. Κι' ἔφτασε ἡ τελευταία, κι' ὁ χωρισμός, ποὺ τὸν συλλογιζόνταν μὲ τόση πίκρα ὅλοι, ἔγινε κι' αὐτὸς ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ τὸ ἄσπρο βαπόρι ξανοίχτηκε στὸ πέλαγος μὲ τὸ κοπάδι τῶν χιονάτων γλάρων ποὺ τὸ... ἀκολουθοῦσαν.

Καὶ νὰ ἡ Νίνα πάλι μόνη μὲ τοὺς δικούς της, βαθεῖα λυπημένη ἀπ' τὸ χωρισμὸ τῆς Λουκίας. Ὅπου ἂν ἔστρεφε τώρα, θαρροῦσε πῶς ἀντικρύζει τὸ φῶς τῶν ματιῶν καὶ τὴ γυαλάδα τῶν μαλλιών τῆς ἀγαπημένης της ξαδερφούλας. Καὶ μόνο αὐτὴν τώρα σκεφτόταν, πῶς ἦταν, πῶς γελοῦσε, τί ὁμορφα ποὺ μιλοῦσε, πόσο γλυκὰ τραγουδοῦσε, τί σεμνὰ καὶ ἀπλὰ ποὺ ντυνόταν—χωρὶς τὰ περιττὰ λουστὰ καὶ τὰ μετάξια ποὺ ὄνειροπολοῦσε ἐκείνη—καὶ πῶς δὲν ἀντιμιλοῦσε, ὅταν αὐτὴ στὴ θέσι της θ' ἀπαντοῦσε μὲ πείσμα καὶ ἀναιδέια. Πῶς ἤθελε νὰ μπορούσε νὰ τῆς μοιάσῃ! Νὰ πάψῃ νὰ εἶναι κακία, ζηλιάρα, σκάνταλη, φιλάρεσκη, ἰδιότροπη. Καὶ τῷδε, ὅσο πρῶτα μὲ τίς ἐπιπλήξεις ἀδύνατο καὶ περὶ τὸ, τόσο τώρα, μὲ τὴ γνωριμία τῆς Λουκίας, δυνατό καὶ ἀναγκαῖο.

Αὐτὸ θὰ γινόταν! Θάρχιζε νὰ προσπαθῇ ἀπ' ἔδω καὶ πέρα. Δὲν μπορούσε πιά νὰ βλέπῃ πικραμένη τὴ μαμμὰ ἐξ αἰτίας της. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν κἀνὴ νὰ αἰτιάσῃ. Μιὰ μὲντέρα εἶχε ἡ Λουκία στὸν κόσμο, μιὰ κι' αὐτὴ. Πῶς ἐκείνη

ἔτρεμε μὴ τὴ λυπήσῃ κι' αὐτὴ ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ νὰ τὴν λυπᾷ;

Καὶ σὰν γιὰ νάρχισῃ ἡ ἐφαρμογὴ στὴ νέα της ἀπόφασι, ζήτησε, μόνη τώρα, νὰ κεντήσῃ κάτι ἄλλο γιὰ τὴ Λουκία, ὠραῖα, προσεχτικὰ, ὅπως ἄξιζε νὰ προσφέρῃ ἕνα δῶρο στὴν ἀγαπημένη της ξαδερφούλα.

Γιατί, καταλαβαίνετε, τὸν πιερόττο καὶ τὴν κολομπίνα, ὕστερα ἀπ' τὴ γνωριμία της μὲ τὴ Λουκία, δὲν ἀποφάσισε οὔτε νὰ τοὺς δείξῃ...

Τώρα τὰ μικρὰ της χέρια ἀνεδοκατέβαζαν ὥρες τὴ βελόνα, μὲ προσοχή καὶ προθυμία, καθὼς ἔσκουθε στὸ κέντημά της τ' ἀπογεύματα, πλάι στὸ παράθυρο. Καὶ τίς στιγμὲς ποὺ σήκωνε τὸ βλέμμα καὶ κοίταζε τὴ μαμμὰ ἀντίκρου τῆς νὰ ἐργάζεται τόσο χαρούμενα καὶ ἡσυχα, αἰσθανόταν ν' ἀπλώνεται μέσα της ἡ γλύκα κι' ἡ καλοσύνη ἐκείνη, ποὺ ἀντανάκτοσε μιὰ λάμψη σὰν ἀπὸ ξάστερο οὐρανὸ στὰ ὑπέροχα μάτια τῆς Λουκίας.

Μὲ τέτοια μάτια κοίταζε τώρα κι' ἡ Νίνα τὸ κάθε τι. Κι' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ της τόσο, μὰ τόσο εὐτυχισμένο...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΑΟΠΑΤΗ

ΟΡΦΑΝΟΥΛΙΑ

Ἀκόμα, καλὰ καλὰ, δὲ μπορούν νὰ θυμηθοῦν πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ φριχτὸ πράγμα. Εἶδαν τὸ μπαμπὰ νὰ φέρνῃ τὰ χέρια στὸ κεφάλι, στὴν καρδιά, κι' ἔπειτα νὰ πέφτῃ στὸ κρεβάτι βαρὺς, ἀμίλητος. Καὶ τὴ μαμμὰ ἀλαλιάσμενη, νὰ τρέχῃ νὰ τὸν στηρίξῃ, κι' ὕστερα σὰν τρελλή, νὰ ξεφωνίζῃ. Κι' αὐτὰ τρομαγμένα, ἔτρεξαν στὴν κάμαρά τους καὶ ξάρασαν.

Τώρα ἡχοὶ καὶ κρότοι φτάνουν μονάχα στ' αὐτιά τους: Στριγγὲς φωνές, λυγμοί, ἀνεδοκατεβάσματα τῆς σκάλας, ψιθυρίσματα. Μένουν πάντα ζαρωμένα στὴ γωνιά τους. Οἱ ὥρες κυλοῦν καὶ κανένας δὲ φαίνεται νὰ τὰ θυμόταν. Κι' ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὴν κάμαρα νὰ ξαναδοῦν τὸ μπαμπὰ. Συλλογιούνται πῶς θὰ κοιμήθηκε ἴσως. Μὰ τώρα θὰ ἔχει ξυπνήσει καὶ θάξῃ διάθεσι νὰ παίξῃ, ὅπως πάντα μαζί τους. Ὁ Γῶγος πέρνει τὸ μικρότερο, τὸν Τάκη, ἀπ' τὸ χέρι καὶ πᾶνε.

Ὁ διάδρομος εἶναι γεμάτος κόσμο. Προχωροῦν ἀμίλητα καὶ φθάνουν στὴν κρεβατοκάμαρα. Παρμυρίζαν καὶ τ' ἀφίαναν νὰ περάσουν. Ἡ μαμμὰ τους τ' ἀρπάξει πρώτη, τ' ἀγκαλιάζει καὶ τὰ σφίγγει τρελλὰ.

— Παιδιά μου, ὀρφανοῦλια μου!...

Τὰ κλάμματα δὲν τὴν ἀφίγουν νὰ πῇ ἄλλο. Κι' ὁλόγυρά της μαζεῦονται διάφορα πρόσωπα. Τὰ παιδιὰ κοιτάζουν τὸ κρεβάτι. Ὁ μπαμπὰς εἶναι ξαπλωμένος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὰ

μάτια κλειστά. Εἶναι κατάχλωμος. Μιὰ κυρία, φίλη τῆς μαμμὰς τους, τὰ σηκώνει.

— Φιλήστε, παιδιά, τὸ μπαμπὰ σας.

Τὰ μικρὰ ὑπακούουν.

— Εἶναι κρύος, λέει ὁ Γῶγος.

— Εἶναι κύος, ἀπαντᾷ σὰν ἡχὼ ὁ Τάκης.

— Θὰ παίξουμε, μπαμπὰ; ρωτᾷ ὁ Γῶγος.

Καινούργιοι λυγμοί. Ἡ καλὴ κυρία πλησιάζει τὴ μαμμὰ τους καὶ κάτι τῆς ψιθυρίζει. Ἐκείνη γνέφει, ναί, μὲ τὸ κεφάλι.

— Μὰ νὰ τὰ φιλήσω πάλι.

Θέ μου! Τί ἀλλαγμένη ποὺ εἶναι ἡ φωνή της! Τὰ μικρὰ πλησιάζουν, τὴν ἀγκαλιάζουν σφιχτά. Κι' ἐκείνη τὰ φιλάει ἀδιάκοπα. Αὐτὰ τᾶχουν χαμένα.

Κατεβαίνουν τὴ σκάλα, μπαίνουν στ' αὐτοκίνητο, μὲ τὴν κυρία μαζί. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι ὑγρά, ἀπὸ τὰ καυτὰ δάκρυα ποὺ κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μαμμὰς.

Ὁ Δελὲς κι' ὁ Νώντας εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Ἡ μαμμὰ τους, ἔφερε μαζί τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας Παμύρης.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε. Ὁ κ. Παμύρης πέθανε. Σὰς ἔφερα τὰ παιδιὰ του νὰ παίξετε μαζί. Προσέξτε, νὰ φανῇτε πολὺ καλοί. Καὶ πρέπει νὰ τ' ἀγαπᾶτε πολὺ, γιατί δὲν ἔχουν πιά μπαμπὰ...

Παίξανε τώρα τοὺς κυρίους. Ὁ Δελὲς εἶναι ὁ διοικητής. Οἱ ἄλλοι θὰ εἶναι μεγάλοι κύριοι βέβαια, μὰ ὄχι σὰν αὐτόν. Οἱ μικροὶ μουρμουρίζαν.

— Νώντας, λέει ὁ Δελὲς. Θὰ πῶ τῆς μαμμὰς πῶς τῆς ἔσπασες χτέες τὸ βαζάκι ποὺ εἶχε στὸ τραπέζι τὸ μικρὸ, τοῦ σαλονιοῦ.

— Καὶ γιατί θὰ τὸ πῆς σήμερα;

— Γιατὶ δὲ μ' ἔκαμες κι' ἐμένα «ἐπίσημο πρόσωπο».

— Καλὰ! Ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ «κύριος νομάρχης».

— Κι' ἐμεῖς τί θὰ εἴμαστε; ρωτοῦν οἱ φιλοξενούμενοι.

Οἱ συμβουλὲς τῆς μαμμὰς ξεχάστηκαν. Οἱ οἰκοδεσπότες ἀπαντοῦν μὲ τὴν ἀσυναίσθητη σκληρότητα τῆς ἡλικίας τους.

— Ἐσεῖς τώρα πιά!... Μὰ δὲν ἔχετε μπαμπὰ!

— Ἐχουμε, λέγει ὁ Γῶγος. Εἶναι στὸ σπίτι.

— Καμῖαται στὸ κρεβάτι, συμπληρώνει ὁ Τάκης.

— Ναί, μὰ εἶναι πεθαμένος!

Ἀχ! ἡ λέξη ἡ πικρή, ποὺ δὲν τὴ νοιώθουν, κι' ὅμως ἔχει παγώσει τίς καρδοῦλες τους. Νοιώθουν κάτι νὰ τοὺς σφίγγει, ἕναν ἀόριστο πόθο νὰ ξαναδοῦν τὸ μπαμπὰ τους, νὰ τοὺς μιλήσῃ. Καὶ ξεσποῦν στὰ κλάμματα.

— Θέλουμε νὰ πᾶμε στὸ σπίτι μας.

— Σέλουμε νά ζούμε τὸ μπαμπά...
Οἱ ὑπηρετρίες τρέχουν, προσπαθοῦν
ἀδίκῃ νὰ τὰ μερώσουν. Εἰδοποιοῦν τὴν
κυρία τους.

Κάθε μητέρα βρίσκει νὰ μεταδώσῃ
κάτι ἀπ' τὴ στοργή της σ' ὅλα τ' ἄλ-
λα παιδιὰ. Κι' ἡ ξένη μητέρα παρηγό-
ρησε τὰ ὀρφανούλια γιὰ σήμερα. Στέ-
γνωσαν τὰ δάκρυά τους. Παίξανε πάλι.
Μὰ οἱ μέρες θὰ σωριάζονται πάνω στὶς
ἄλλες. Ἐνας μεγάλος Νώντας θὰ πῇ
μιά μέρα:

— Ἦμουν ἄρρωστος χθὲς τὸ βράδυ,
Ἡ μαμμὰ τρόμαξε, ὁ μπαμπὰς ἔτρεξε
νὰ φέρῃ τὸ γιατρό. Ἐαγρύπησαν κι' οἱ
δύο στὸ προσκεφάλι μου.

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πῆγαν κοντά του μὲ μιὰ κίνηση αὐ-
θόρμητη, μόλις τοὺς ἄφησε ἡ Ἰουλιανή.
Ἄλλ' ὁ Φίλιππος, μ' ὅλες του τὶς προ-
σπάθειες, δυσκολευόταν νὰ ξαναβρῇ τὴν
εὐθυμία του.

Εἶχε ἐπηρεαστεῖ ἀπὸ τὸ ἀνήσυχο ὅ-
φος τῆς Ἰουλιανῆς καί, ὅσο θαρραλέος
κι' ἂν ἦταν, τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης
τὸν ἐδάριε ὁλοένα περισσότερο.

Τὶ θὰ γινόταν στὴν περίπτωση ποὺ ὁ
Μουριέ κι' ἡ κόρη του θὰ παράτειναν
τὴν παραμονή τους πέρα ἀπ' τὴ συνη-
θισμένη ὥρα; Ὁ πύργος ἦταν πολὺ μα-
κριὰ ἀπ' τ' ἄλλα σπιτία, καὶ δὲ θὰ
μπορούσαν νὰ ζητήσουν βοήθεια.

Γιὰ νὰ περιπλανηθῇ στὰ βράχια μὲ
τέτοιον καιρὸ, ἔπρεπε νὰχε
γεννηθεῖ στὴν ἀκρογιαλιά
καὶ νὰχε μάθει, ἀπ' τὴν
παιδική του ἡλικία, ν' ἀν-
τιμετωπίζῃ τὴ μανία τῶν ἐ-
ξαγριωμένων στοιχείων. Ἐ-
ξάλλου, δὲ μπορούσε καὶ νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὰ παιδιὰ.

Τικ-τάκ... τικ-τάκ...
Τὶ γρήγορα ποὺ χτυποῦσε
τὸ παλιὸ ρολόι τοῦ τοίχου!

Δέκα λεπτά... ἓνα τέ-
ταρτο τῆς ὥρας περνοῦν...
Τὸ παιδί νοιώθει νὰ τὸ κυ-
ριεύῃ ἡ ἀπελπισία. Ἐαφνι-
κά, ἡ Φραγκίσκα μουρμου-
ρίζει μὲ πνιγμένη φωνή:

— Φοβάμαι!

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ μι-
κρὸς Πέτρος ἄρχισε νὰ κλαίῃ.
Ὁ Φίλιππος τᾶχσε. Τὶ
νὰ κάμῃ; Τὶ νὰ γίνῃ;

Σὲ μιὰ στιγμή σηκώθηκε
κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες
στὸ δωμάτιο σὰν ἀρκούδα
μέσα σὲ κλουβί.

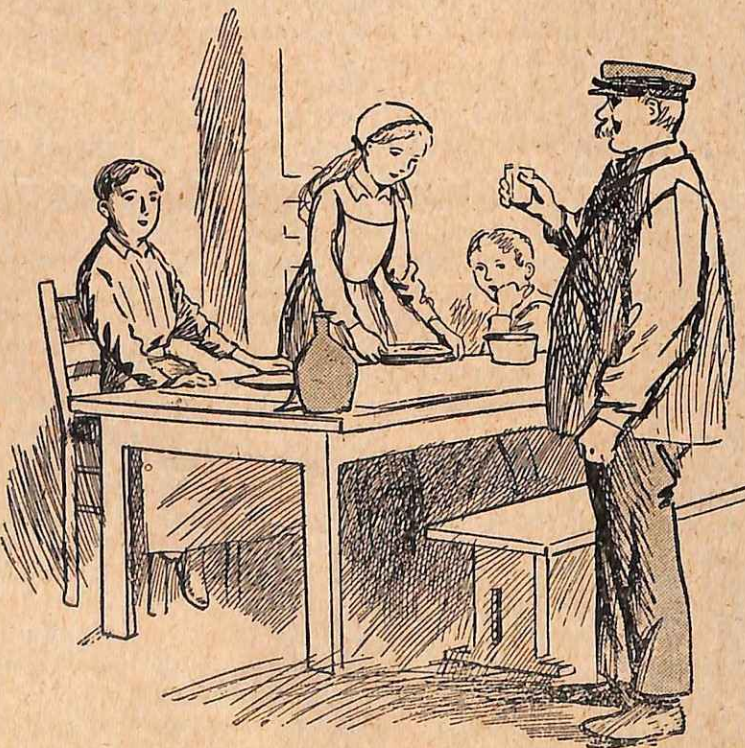
Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ἀ-
νοίγε τὴν πόρτα μὲ τὴ μά-

Ἐνας Δελεὺς θὰ προσθέσῃ:

— Νὰ δῆτε τί ὥραϊα πράγματα μοῦ
ἔφερε ὁ μπαμπὰς ἀπ' τὴν Ἀθήναι. Αὐ-
τοκίνητο, σιδηρόδρομο, ταμπούρλο.

Καὶ τὰ ὀρφανούλια θὰ σκύδουν τὸ κε-
φάλι γιὰ νὰ κρύψουν τὰ δάκρυα ποὺ θ'
ἀνεδαίνουν στὰ μάτια τους. Θὰ σκέπτον-
ται μὲ πόνο, πὼς ὅσο κι' ἂν διπλασιάζῃ
ἡ μαμμὰ τὴ στοργή της, δὲ θὰ νοιώσουν
ποτέ τὸ βαρὺ καὶ τρυφερὸ χᾶδι τοῦ πα-
τέρα, δὲ θὰ χαροῦναι τὰ δῶρα του, δὲ
θὰ ξαναδοῦν ποτέ, μὰ ποτέ, τὴ γλυκύ-
τατη μορφή του νὰ σκύδῃ πάνω τους
γεμάτη χαρά, λαχτάρα, καμάρι...
Κακόμοιρα ὀρφανούλια!

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΕΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Στὴν ὑγείᾳ σας, κύριε Φίλιππε!» (Σελ. 510, στ. γ'.)

δάρας, ποὺ προστάτευαν τοὺς θαλασσι-
νοὺς.

Ἀπαγγέλλουν εὐλαδικά μιὰ προσευχή
τῆς ἐκκλησίας, κι' ἔπειτα ἡ Φραγκίσκα
μὲ τὴν ἀδύνατη φωνή της προσθέτει:

— «Ἁγία Βαρβάρα μας, ἱερὸ λου-
λούδι τοῦ Θεοῦ, φύλαγε σὲ παρακαλῶ
ὅλους τοὺς θαλασσινοὺς ποὺ ἀγωνίζον-
ται μὲ τὴ θάλασσα...»

Μόλις ἀποτελείωσε τὴ σύντομη αὐτὴ
δέηση, ἓνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν
πόρτα καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀναπηδήσῃ.

— Ποιὸς χτυπάει; ρώτησε ὁλότρεμη.

— Θάναί ἴσως ἡ Ἁγία Βαρβάρα, πα-
ρατήρησε μὲ δειλεία ὁ Πέτρος.

Ὁ Φίλιππος ἀνασήκωσε τὸ βαρὺ μο-
χλὸ ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ βάλῃ γιὰ νὰ
μὴν παρασύρῃ ὁ ἀνεμος τὴν πόρτα καὶ
τὴ ρίξῃ πρὸς τὰ μέσα.

Στὴ θέα τοῦ νεοφερμένου, προσώπου,
ἄφησε μιὰ χαρούμενη κραυγή:

— Ἡ Θυμιούλα!...

Ἡ κόρη ἦταν πολὺ ὠχρὴ καὶ τὰ μά-
τια της ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι μ'
ἓναν τρόπο παράξενο.

— Κύριε Φίλιππε! φώναξε σμίγον-
τας τὰ δύο της χέρια. Πόσο εἶμαι εὐ-
τυχισμένη ποὺ σὰς βρίσκω ἐδῶ! Μοῦ
τόχε πεῖ ἡ Ἰουλιανή...

— Εἰδате τὴν Ἰουλιανή; Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ κάτω... κοντὰ στὸν πατέ-
ρα της καὶ στὸ Φαζιόλ. Ὁ, δὲν ξέρετε...
Εἶναι τρομερό!

Κι' ἐκρύψε τὸ πρόσωπό της μέσ' στὰ
χέρια, σὰ νὰ δίσταζε νὰ κάμῃ μιὰ σκλη-
ρὴ ὁμολογία. Ἐπειτα, συγχινεμένη ἀπὸ
τὴν ἀμνηχανία ποὺ διάβαζε στὰ μάτια
τοῦ Φιλίππου, συνέχισε:

— Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα...
κι' ὥστόσο ντρέπομαι πολὺ...
Ξέρετε πὼς ἡ Γκῶτ δὲν εἶ-
χε συχωρέσει ποτέ τὸ φαρο-
φύλακα ποὺ ἐνέργησε γιὰ
τὴ σύλληψη τῶν ἀγοριῶν
της. Τότε, γιὰ νὰ τὸν ἐκδι-
κηθῇ, βρῆκε μιὰ διαβολικὴ
ἐμπνευση. Ἐχυσε μέσα στὸ
κρασί του ἓνα ναρκωτικὸ τό-
σο ἰσχυρὸ, ποὺ ἀφοῦ πιῇ κα-
νεῖς ἀπ' αὐτό, κοιμάται ὁλό-
κληρες ὥρες. Εἶδα πρὸ ὀλί-
γου τὸ φαροφύλακα στὴν κα-
λύβα τοῦ Φαζιόλ. Αὐτὸς κι'
ὁ τελωνοφύλακας ροχάλι-
ζαν. Ὅπως κοιμοῦνται πιά,
τίποτε δὲ μπορεί νὰ τοὺς
ξυπνήσῃ...

Ὁ Φίλιππος ἀναπήδησε,
γιατὶ τοῦ ἦρθε μιὰ ἀνέ-
μνηση.

— Ἀ! φώναξε. Θυμᾶμαι
τώρα πὼς ἡ γριὰ γύριζε ἀ-
πέψε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι
καὶ τὴν εἶδε ὁ Μουριέ. Μὰ
μὲ ποῖο σκοπὸ τῶκαμε αὐτό;

— Δὲν τὸν μαντεύετε;

— Ὁχι.

Ἡ Θυμιούλα ἔμεινε σιωπηλή. Τῆς
φαίνονταν πολὺ σκληρὸ νὰ κάμῃ τὴν ἀ-
ποκάλυψη. Κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ σύν-
τομου τούτου διαλόγου, ἡ νύχτα ἔπεφτε
σιγὰ-σιγὰ.

— Ἀναφε τὴ λάμπα, εἶπε
ὁ Φίλιππος στὴ Φραγκίσκα.

Μόλις πρόφερε τὴ λέξη «ἀ-
ναφε!», μιὰ ἀναφώνηση τοῦ
ξέφυγε:

— Ὁ φάρος!

— Naί, καλὰ ποὺ τὸ θυμη-
θήκατε, εἶπε ἡ Μικρὴ Ἀγνώ-
στη ποὺ τὰ μάτια της γέμι-
σαν ἀπὸ δάκρυα. Ἡ Γκῶτ,
γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ φαροφύ-
λακα, θέλησε νὰ τὸν κάνῃ νὰ
χάσῃ τὴ θέσιν του ἐμποδίζον-
τάς τον νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ὑ-
ποχρεώσεις του. Ξέρω πὼς
αὐτὸ τὸ εἶχε στὸ νοῦ της ἀπὸ
καιρὸ.

— Μὰ εἶναι τρομερό! εἶπε
ὁ Φίλιππος.

— Ὑπάρχει καὶ ἀκόμα πιὸ
τρομερό. Ὅταν σκεφτεῖ κα-
νεῖς τὶς χιλιάδες ζωὲς ποὺ
μποροῦν νὰ καταστραφθοῦν ἐ-
ξαιτίας τοῦ σθουσίματος τοῦ φά-
ρου, σὲ μιὰ νύχτα σκοτεινὴ καὶ φουρτού-
νιασμένη ὅπως αὐτὴ... Γι' αὐτὸ ἦρθε.

— Ἐσσεῖς;

— Naί, εἶπε ἡ κόρη ἀπλά. Ἡ Ἰου-
λιανὴ δὲ μπορεί νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν
πατέρα της καὶ τὸ σύντροφό του ἐξαι-
τίας τῆς Γκῶτ...

Ὁ Φίλιππος ἀναπήδησε.

— Θαρρεῖτε πὼς ἡ Γκῶτ θάταν ἰ-
κανή...

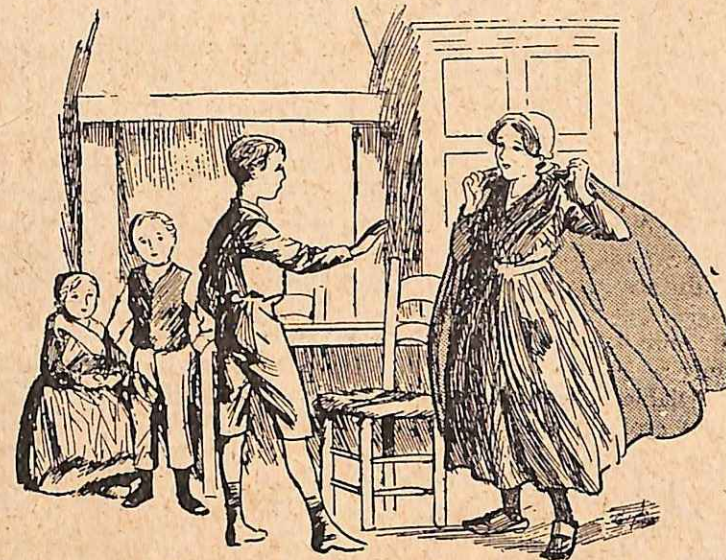
Ἡ κόρη κοκκίνισε ξαφνικά καὶ φά-
νγη σὰ νὰ μετάνιωσε γιὰ τὰ λόγια της.
Ἀλλὰ ὁ Φίλιππος κατάλαβε πὼς, ὅστερ'
ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ ποὺ ἔρριξαν στὸ
Μουριέ, ἔχασε κάθε ἐμπιστοσύνη πρὸς

τοὺς κατοίκους τῆς ἀπαίσιας καλύβας.

— Μὰ τί μπορείτε νὰ κάμετε: τὴ
ρώτησε.

— Δὲ μὲ βεβαιώσατε πολλὲς φορές
πὼς εἶστε ἱκανὸς ν' ἀνάψετε τὸ φάρο;

— Τὸ πιστεύω, μὰ...

«Μπορεῖς νάσαι βέβαιη, Ἰουλιανή, πὼς δὲ θὰ πάθουν τίποτα
τὰ μικρά.» (Σελ. 511, στ. γ'.)

— Θὰ πάρουμε τὸν Πέτρο, τὴ Φρα-
γκίσκα καὶ τὸ μωρό, γιατί θὰ πέθαιναν
ἀπ' τὸ φόβο τους ἐδῶ, κι' ἔπειτα θὰ κά-
νουμε ὅ,τι μπορούμε, μὲ τὴ βοήθεια
τοῦ Θεοῦ.

— Τὸν παρακαλοῦσα κι' ἐγὼ μ' ὅλη
μου τὴν καρδιά ὅταν μπαίνατε. Ξέρετε,
Θυμιούλα, πὼς εἶστε γενναία; πρόσθεσε
μὲ ὕψος θαυμασμοῦ ποὺ ἔφερε, γιὰ πρῶ-
τη φορά, χαμόγελο στὰ χεῖλιν τῆς κόρης.

— Δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἴδια γνώμη καὶ
ἡ Γκῶτ, ποὺ μὲ φωνάζει δειλὴ ὅταν ἀρ-
νοῦμαι νὰ τὴ βοηθήσω στὶς νυκτερινὲς
ἐπιχειρήσεις της. Γρήγορα, κύριε Φί-
λιππε, ἄς πᾶμε. Πλακώνει ἡ νύχτα καὶ

θᾶμουν ἀπαρηγόρητη ἂν σονέβαιναν ἐ-
ξαιτίας μου δυστυχήματα καὶ ναυάγια
στὴ θάλασσα.

Ἡ φωνὴ της ἔτρεψε πάλι. Στὴ σχε-
τικὴ προτροπὴ της, ἡ Φραγκίσκα, ποὺ
ἡ παρουσία της τὴν ἐμψύχωσε πολὺ, τὸ-
λίξε τὸν Πέτρο μ' ἓνα μεγά-
λο πανωφόρι καὶ τοῦ ἔβαλε
τὸ μωρὸ στὰ χέρια. Ἐπειτα,
ἡ μικρὴ συντροφιά πῆρε τὸ
δρόμο τοῦ φάρου.

— Γρήγορα, γρήγορα! ἰκέ-
τευε ἡ Θυμιούλα.

Κατέβηκαν τὴ σκάλα σχε-
δὸν τρέχοντας. Φτάνοντας στὸ
φανάρι, ποὺ ἡ λάμψη του ἀ-
πλωνόταν σὲ μεγάλη ἀπόστα-
ση, ἡ Θυμιούλα ἔβγαλε μιὰ
κραυγὴ χαρᾶς.

Τὰ φῶτα ἀνάβαν ἓνα-ἓνα
ἐκεῖ ψηλά, σὰν ἀστέρια. Εἶ-
χαν σωθεῖ. Ἀν ὁ Φίλιππος
δειχνόταν πάντα ἔτσι στὸ ὕψος
τῆς ἀποστολῆς του, μπορούσε
νὰ γλυτώσῃ ἀκόμα πολλὲς ἀν-
θρώπινες ζωὲς, μαζί μὲ τὴν
τιμὴ τοῦ Μουριέ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΕΣ

Ἐνας γνωστὸς γάλλος ποιητής, κα-
λὸς κατὰ τὰλλα, εἶχε τέτοια ἰδέα γιὰ
τὸν ἑαυτό του, ποὺ ἐνόμιζε πὼς κι' ἡ
μεγαλύτερη τιμὴ ἦταν μικρὴ γι' αὐτόν.
Ἀκούστε ὅμως τί ὥραϊα ποὺ τὴν ἔπα-
θε μιὰ μέρα.

Μερικοὶ θαυμαστές του τὸν εἶχαν
προσκαλέσει στὴν πόλιν τους γιὰ νὰ τὸν
τιμῇσουν. Ὁ ποιητὴς πῆγε προθυμότα-
τα. Καὶ πραγματικῶς τοῦ ἔκαμαν μεγά-
λες τιμές: δεξιώσεις, γεύματα, προσφω-
νήσεις, δῶρα καὶ καθεστῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΛΥΜΠΕΡΗ, Σαμιάτισσα, Βαθμ. Ἰσοτίμος Α' Βραβεῖου 237ου καὶ 238ου Διαγών. Λάσεων. — 2. ΙΝΩ Β. ΑΓΓΕΛΗ, Ἰάς, Ἀθῆναι.
Β' Βραβεῖον 29ου Διαγ. Ἐσπασθώματος καὶ Ἰσοτίμος Α' Βραβεῖου 249ου καὶ 250ου Διαγ. Λάσεων. — 3. ΕΛΛΗ Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, Μαγισούλωση, Λευ-
κωσία, Ἰσοτίμος Α' Βραβεῖου 244ου Διαγών. Λάσεων. — 4. ΜΙΤΣΑ Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ, Ἰζίνα, Χίος, Ἰσοτίμος Α' Βραβεῖου 244ου Διαγωνισμοῦ Λάσεων.

Όταν του έκαναν και το τελευταίο αποχαιρετιστήριο γεύμα, σ' ένα ξενοδοχείο που ήταν στην παραλία, συνέπεσε, την ώρα ακριβώς που βρισκόταν στα επιδόρπια και στις προπόσεις, να φτάσει στο λιμένα ένα ξένο πολεμικό, που άρχισε να ρίχνει κανονιές, για να χαιρετήσει την γαλλική σημαία. Και φαντασθήτε πια την άπορία των φίλων, όταν είδαν τον ξένο τους να σηκώνεται κατασυγχινημένος, και να τους προσφωνεί:

— Α, μ' αυτό, αγαπητοί μου, πάει πολύ! Όσοσο σ' ευχαριστώ με την καρδιά μου και σ' αξιολογώ ότι δεν θα το ξεχάσω ποτέ!

Ο φαντασμένος ένιωσε πως οι κανονιές εκείνες έπεφταν προς τιμή του! Φυσικά, εκείνη την ώρα δεν του είπαν τίποτα. Τον άφησαν να το πιστεύει, ως να καταλάβει την πλάνη του μονάχος. Όταν έφυγε όμως, ήταν άλλο πράγμα τα γέλια που έκαμαν εις βάρος του!...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΕΧΩ μια συγγένισσα, που δασκίς έρχεται στο σπίτι, είναι αδύνατο να μην έχω κάτι σπουδαίο να μ' αναγγείλη. Απορώ που τα μαθαίνει και πως τα θυμάται όλα! Υπάρχουν άνθρωποι που ποτέ δεν ξέρουν τίποτα· ούτε τί έγινε, ούτε τί θα γίνει, ούτε τί γίνεται, κι' ίσως ούτε... τί τους γίνεται. Αλλά υπάρχουν κι' άλλοι που δεν τους ξεφεύγει το παραμικρό. Νομίζεις πως δεν κάνουν άλλο δουλειά παρά να ρωτούν και να μαθαίνουν. Όπως αυτή η συγγένισσά μου. Κι' όμως κάνουν κι' ένα σωρό άλλες δουλειές. Μόνο που είναι ταχτικοί, μεθοδικοί και προσεχτικοί. Κάθε πρωί π. χ. θα διαβάσουν την έφημερίδα τους και θα προσέξουν και τις πιο ασήμαντες ειδήσεις· ενώ άλλοι κάνουν και μέρες να πιάσουν στα χέρια τους έφημερίδα—εγώ άξαφνα—ή κι' αν πιάσουν, τη διαβάζουν τόσο απρόσεκτα, που καμιά φορά παρατρέχουν τα σπουδαιότερα. Έπειτα, από πολλούς ανθρώπους λείπει ολωσδιόλου ή περιέργεια, το ενδιαφέρον. Δεν τους νοιάζει για τίποτα· ως γίνει, λένε, τι θέλει. Κι' αυτό το βρίσκω κακό. Η μικρόκαρρη βέβαια περιέργεια, ή πολυπραγμοσύνη, είναι έλαττωμα. Μ' άλλο τόσο κι' ή τέλεια αδιαφορία. Ας είναι...

Εκείνο το βράδυ λοιπόν, —το περασμένο Σάββατο—που ήρθε στο σπίτι η συγγένισσα, είχε να μ' αναγγείλη κάτι σπουδαίο αληθινά:

—Απόψε θα γίνει έκλειψη τής σελήνης! Κι' ολική μέλυστα! Προσέξτε να μη χάσετε το θέαμα.

Ω, βεβαιότατα που δεν έπρεπε να το χάσουμε! Κι' ορμήσαμε όλοι στα παράθυρα.

—Όχι, μ'α είπε, είναι νωρίς ακόμα. Θάρσισή κατά τις όχτ'ω παρά τόσο, και θα τελειώσει κατά τις δέκα και τόσο.

Ήξερε, βλέπετε, και τις ώρες ακριβέστατα. Έτσι ξέρει πάντα αυτή τις ώρες όλων των «θεαμάτων». Ακόμα και τις τιμές των εισιτηρίων. Αλλά το «θέαμα» που μ'ας ανήγγειλε γι' απόψε, δεν ήθελε εισιτήριο. Όλοι στο σπίτι είχαμε χάρισμα από ένα ή από μισό θεωρείο: τα τρία μεσημέρινά μας παράθυρα. Και περιμέναμε πια την ώρα για ναπολεύσουμε το σιγοφάγωμα αυτό του φεγγαριού από το Δράκοντα—όπως πιστεύουν οι Κινέζοι... Αλλά που! Δοξαριζάσαμε χωρίς τ'ένενοδοχο, που σ' αυτή την περίπτωση ήταν... τα σύννεφα. Τι πληθος σύννεφα, να πάρ' ή ευχή! Έτρεχαν με μεγάλη γρηγοράδα, κι' ως που να πής άμην, σκέπαζαν πάλι το φεγγάρι που μόλις το είχαν ξεσκεπάσει.

Έτσι δεν κατάφερα να ιδώ καθόλου αυτή την έκλειψη. Κάθε τόσο οι δικοί μου με φώναζαν: «Βγήκε! φαίνεται! έλα να ιδής!» Αλλ' ως που να τρέξω στο παράθυρό μου και να νοιώξω τις γρίλ-λίες, το φεγγάρι χανόταν, όχι μέσ' στη σκιά τής γής, αλλά μέσ' στα μαύρα σύννεφα. Μια-δυο φορές, μόλις το πρόφτασα τη στιγμή που κρυβόταν μισοφαγμένο. Κι' έπειδή, φυσικά, δεν μπορούσα να φυλάγω όλη την ώρα στο παράθυρο, κι' έπειδή το παιχνίδι των συννέφων βόσταζε ως το τέλος του φαγώματος, δεν μπόρεσα να ιδώ τίποτ' απ' αυτό, παρά το σκοτάδι που έκάλυψε το όλο, όταν τ'όλογο φεγγάρι μπήκε πια δάκρυο στην κοιλιά του Δράκοντα. Ήταν μια «έκλειψις μετ' έμποδίων». Μόνο στη δεύτερη φάση, όταν δηλαδή το φεγγάρι άρχισε να βγαίνει απ' τη σκιά, τα σύννεφα εδδόκησαν να μ'α αφήσουν λίγο να το ιδούμε. Αλλά δεν έφυγαν απ' τον ουρανό, παρά όταν ή έκλειψη είχε πια τελειώσει κι' όταν το φεγγάρι, ολόγιομο πάλι, λαμπρό, εξακολουθούσε τον ούρά-νιο δρόμο του σ'α να μην είχε συμβεί τίποτα...

Και θυμήθηκα ένα παλιό ανέκδοτο σχετικό. Έπρόκειτο και τότε να γίνει ολική έκλειψη, που την ανήγγειλαν, όπως πάντα, οι έφημερίδες, κι' οι άνθρωποι περίμεναν να την απολαύσουν. Αλλά σ'ε κάποια πόλη στάθηκαν άτυχοι: Πυκνότατα σύννεφα σκέπασαν τον ουρανό, και την ώρα ακριβώς που θα γινόταν ή έκλειψη, ξέσπασαν στην πιο ραγδαία βροχή. Την άλλη μέρα, μ'α το-πική έφημερίδα έγραψε σοβαρώτατα: «Η χθεσινή έκλειψις έματαιώθη ένεκα τής βροχής». Ήθελε να π'η, ή δύστυχη, πως δεν έγινε όραση. Αλλά φαντασθήτε τα γέλια που έγιναν με το «έματαιώθη»

έκλειψη, το απρόσεκτο, που έσήμαινε πως ή βροχή έμπόδισε την έκλειψη να γίνει, σ'α νάταν πραγματικώς καμιά παράσταση στο ύπαιθρο!

Ο Σουίφτ όμως ανέβαλε κάποτε μια έκλειψη εν γνώσει και με το έτσι θέλω. Ο περίφημος αυτός συγγραφέας του «Γκιούλιβερ» ήταν και παπάς, κι' αστρονόμος, κι' απ' όλα. Εκείνο τον καιρό δεν έβγαιναν Ήμερολόγια, και στο χωριό όπου έφημέρευε ο Σουίφτ, ούτ' έφημερίδες. Έτσι, κοχόλλησε λοιπόν στο προσευτήριο μια είδοποίηση για τη μέλλουσα έκλειψη. Αλλά την όρι-σμένη ημέρα, μαζεύτηκε τόσος κόσμος εκεί-απέξω, και τόσο επέμενε να μπ'η μέσα, για να ιδ'η την έκλειψη με το τηλεσκόπιο, ώστε ο Σουίφτ, για να γλυτώσει, τοιχοκόλλησε άλλη είδοποίηση που έλεγε τα εξής: «Κατά διαταγήν του κ. έφημερίου, ή αναγγελθείσα έκλειψις αναβάλλεται επ' άορίστω». Έτσι οι άνθρωποι γύρισαν στα σπίτια τους. Τι να γίνει! διαταγή του κ. έφημερίου και τα σκυλιά δεμένα...

Ανάλογο, αν και πολύ νεώτερο, είναι το ανέκδοτο που σ'ας διηγήθηκε κάποτε ο Άνανίας. Μια παρέα από κυρίες και κυρίους του Παρισιού, πήγαν στο Αστεροσκοπείο για να ιδούν κάποια έκλειψη μερική. Αλλά ως να φτάσουν, ή έκλειψη είχε τελειώσει.

Δεν πειράζει! φώναξε τότε ένας από την απογοητευμένη παρέα. Ο κ. Φλαμπαριόν (ο διευθυντής του Αστεροσκοπείου) είναι πολύ φίλος μου. Θα τον παρκαλέσω... να την επαναλάβει!

Σ'ας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΑΣΟΣ ΜΟΥ, ΓΝΩΡΙΜΟ...

Δάσος μου, δάσος γνώριμο, θάρσω πάλι κοντά σου, Κοντά σ'ε σύντροφους πιστούς, όπου με καρτερούνε: Στα δέντρα σου τα γέριμα και στα μικρά πουλιά σου, Τα μυστικά τους τα παλιά και τώρα να μου πούνε.

Τα μάτια μου όνειρα κοντά σου θα ξεχάσω, Μέσ' στη βαθειά γαλήνη σου και τη σοφή σιγή σου. Τότε τη Μοίρα μου πικρά θα την περιελάσσω Και θα της πω: άφησ'α και πάλι την όρμη σου!

ΓΙΩΝΝ·Σ·Α·ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΕΡΙ

Κάτι με σφίγγει, κάτι μ' έχει [πιάσει] Κι' είν' ή ψυχή μου άπόψε λυ- [πηνμένη] Κάτι με θλίβει, κάτι μου βαρύνει [ει] το είναι μου και θέλει να ξε- [σπάση]

Ο νους μου φτερουγίζει σ' άλλα [μέρη], Σε κόσμους που δεν είδα με το [μάτι], Κι' αναζητάει κι' αναζητάει κά- [τι]... Μά τάχα σ'τι μου λείπει θά μου [φέρη]...

Κάτι ύψηλό ή φαντασία μου έ- [χει φτάσει]... Νοιώθω του στίχου το ρυθμό ά- [κόμα]... Κάτι με πλημμυρίζει, αλλά ποιά [στόμα], Ποιά πέννα θα μπορούσε να το [έκφραση]...

Περνούν οι ώρες—μια μετ' άπ' [την άλλη]... Κάτι με συγκινεί· σκέπτομαι ά- [κόμα]... Βουβά τα χείλη και κλειστή το [στόμα], Στην άσπρη κόλλα γέρνω το [κεφάλι]...

Στην πρώτη θέση ή πέννα μου [έχει μείνει] άπιαστη—δεν έχαραξε ένα γραμ- [μα]!... Κάτι με ζώνει και ξεσπώ σ'ε [κλάμμα]... Κι' ή λάμπα να μ' αφήση τρε- [μοσβύνει]...

Ουράνιο Τόξο

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Θα τον θυμώμαι πάντα τον ήσυχο εκείνο δρομάκο. Έτσι, πάντα μελαγχολικό, λες θλιμένο. Τότε όμως ήταν άλλοιως. Τότε τον ζωήρευαν παιδίστικες, ξέγνοιαστες δρασερές φω- νούλες, που έφευγαν απ' άδο- λα στήθη. Δεν ξέρω πως, όποτε από τόσα χρόνια, ή τύχη μ' έφερε ως εκεί κάποιο χεινοπο- ριάτικο δειλί.

Και πρέπει να ξέρω: πως έ- νοιασα μια βαθειά συγκίνηση αντικρύζοντας ένα σωρό παλιούς μου γνώριμους. Ξανάχρησα λες για λίγο σ'ε κάποιο παλιό παρα- μύθι, γιατί αλήθεια με κάτι τέ- τοιο θαρρώ πως μοιάζει αυτή ή μακρινή εποχή. Όλα ίδια· μόνο που τα δέντρα μεγαλώσανε πιο πολύ και το γυναιά κλαριά τους ενώθηκαν και σκέπασαν μ' ένα θλιμένο θόλο το δρομάκο. Στο διάβα μου, τα ξεραμένα φύλλα που κοίτονταν κίτρινα στη γη, άφιναν ένα στεγνό κρότο, που έμοιαζε λες με παρόνο... Ή καρδιά μου χτύπησε παρά- ξένα, σ'αν αντίκρυσα το παλιό

μας σπίτι. Πόσο γέρασε κι' αυ- τό... Και οι τοίχοι του, για ή- δες, πράσινοι, ραγιαμένοι... Και για κοίταξε και στα κεραμίδια: άλλοτε κελαιδούσαν ίσως δια- βατάριχα πουλάκια· τώρα έχουν χτίσει τις φωλιές τους νυχτερί- δες. Κι' ο κήπος, που άλλοτε παίζαμε μέσ' στα λουλούδια, τό- ρα είναι χέρσος, κι' εκεί κάτω που γύριζε το μαγικανοπήγαδο, τώρα είναι άρμημένο και τα ξύ- λα σαρακωμένα...

Για μια στιγμή σφάλησα τα μάτια μου και νόμισα πως θ' ά- κουγα τη δρασερή φωνή του Γιαννάκη, να με φωνάζει άγριο- μένος απ' το παραθύρι:

—Τάκη, ή έρχεσαι ή σ'ε σκο- τώνω!...

Κι' ακόμα νόμισα πως θα τον έβλεπα να κατεβαίνει κορδομέ- νος, με ύφος άγριο, την πλα- τειά μαρμαρένια σκάλα, με το πη- λίκιο στο ξανθό του κεφάλι και το δπλο, έτοιμος να με πυροβο- λήση.

Φύγε, γιατί σ'ε σκότωσα! Κι' όλο προσπαθούσε να βάλ'η φωτιά στο μικρό τενεκεδένιο παι- χνιδάκι που του είχε δώσει ο 'Α- γιο-Βασίλης, μια κάποια μακρι- νή πιά χειμωνιά...

Τί κρίμο, αλήθεια, να περά- σουν τόσο γρήγορα τα χρόνια!... Τώρα είναι όλα άλλαγμένα... Κι' ο δρόμος έρημος, και το σπίτι σφαλιχτό, και δεν άκούεται ψυχή εκτός απ' το πέταγμα τής νυχτερίδας ή το ουρλιασμα κα- νενός σκυλιού, εκεί που άλλοτε άντηχούσαν τόσα γέλια.

Τώρα ο παλιός μου σύντρο- φος στα παιχνίδια δεν ζει πιά. τής μητέρας δεν μένει παρά ή χλωμή, θλιμμένη της εικόνα στην ψυχή μου... Ένας ξεθωριασμέ- νος σταυρός μαρτυρεί πως κά- ποτε θα ύπνησε κάποιος γερό- πατέρας... Όλα άλλαγμένα...

Έβαλα τα δάκτυλά μου άσυ- ναίσθητα στα παλιά και δεν έ- ρω πως ένιωσα τελείως ψυχική την αίσθηση του χρόνου...

Τα χρόνια... Πόσο βαστή- χανε κι' αυτά τα εύλογημένα... Έφωνα με την καρδιά θλιμ- μένη απ' το δρομάκο αυτό, που κρατεί άδελά του ένα ευτυχίμε- νο κομμάτι τής ζωής μου... και δέ μπορώ να μη σ'ε κρύψω πως κατάβαθα μου ίσως, να ζούλεψα γι' αυτό...

Μυρέττα

ΑΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ

Ή Νίτσα και ο Τάκης είναι όλο χαρά. Αφ'ότου θα κατέβουν στη θάλασσα να πάρουν το πρώτο μπάνιο. Τι εύλογημένος Άγιος ο Άγιάννης ο Κλειδω- νας! Και μήπως είναι μόνον αυτό; το βράδυ θ' ανάψουν φω- τίες και τι πηδήματα θα κάνουν! όλη ή γειτονιά θα είναι έξω και όλα τα παιδιά θ' ανάβουν και θα πηδούν ή ύπνρετρία τους, ή

Τασώ, από μέρες έχει κάνει κουμ- πανίο από άχυρα και ξερά φρύ- γανα. Έπειτα θα μαζευτούν όλα τα κορίτσια κάτω απ' τη μεγάλη κληματαριά, που σκεπάζει την πλακόστρωτη αυλή τους, να βά- λουν τα ριζικάρια. Τώρα, γιατί στον τόπο τους έχουν το έθιμο να γίνονται τόσα αυτή την ήμέρα; ή Νίτσα είναι μικρή και δεν ξέρει. Μά μήπως και τους μεγάλους να ρωτήσετε, νομίζετε πως ξέρουν κι' αυτοί το γιατί;

Πρίν καλοφέρει και τα δυο παιδιά είναι στο πόδι. Έπιτέ- λους φθάνει τ' αυτοκίνητο και σ'ε ένα τέταρτο αντικρύζουν τη γαλάζια γήρσση. Από τ' αυτο- κίνητο ακόμη έχουν πετάξει πο- διές και πέδιλα, και μόλις στα- μετά, τρέχ' υν σμά της. Πως χα- μογελά κι' άνοίγει την άγκαλιά της να τ'α δεχτή! Έλαφρά, έλα- φρά χαϊδεύουν τα πόδια τους τα κυντάκια, κι' ο μπάτης τα σπρώχνει άπ'αλά. Πρίν φθάσει ή μαμιά με το Μπέμπη, έχουν ριχτεί στη θάλασσα. «Μή, μή, τσάι, τσάι!» φωνάζει ο μι- κρούλης μόλις αισθάνεται το άγγιγμα του κρύου νερού. Τρέ- χουν και τα δυο και βοηθούν στο μπάνιο του. Τι όμορφα βρα- χάκια, μικρά και μεγάλα, μέσα στη θάλασσα! Σ' ένα απ' αυτά σκαρφαλώνουν όλοι και ο μπα- μπάς πέρνει φωτογραφίες. «Ω! Τι θαυμάσιο άνάπτυμα μετά το μπάνιο! Σαπλώνουν στην άμμου- δια και βιάζονται το πέλαγος να ξανοίγεται βαθιά. Μακριά φαί- νεται το Πήλιο με τα χωριά του» τα σπίντα τους, χωμένα μέ- σα στα δέντρα μόλις ξεχωρίζουν.

Ένα βαπόρι σ'ήλξε τα νερά και το μεγάλο του φουγάρο βγάζει καπνό· καίρια και ψαρόβαρκες άρμενίζουν, μια τράτα λίγο πιο πέρα έχει άράξει, οι τρατόρη- δες τραβούν τα δίχτια και με το ρυθμικό τραγούδι τους ζωηρεύ- ουν την άκρογαλιά· και πιο πέρα, ένα χορινάκι παραλιακό που το ακολουθεί ένα άλσάκι από πεύκα. Οι γονείς γοητευμένοι απ' το θέαμα και μεθύσιμένοι απ' το ιδίο της θάλασσας και το όευσγόνο των πεύκων, καθι- σμένοι στη σκιά ενός λόφου, δεν πολυπροσέχουν τα παιδιά. Αυτά, άφοψ σκαρφάλωσαν σ'αν κατοι- κάκια στο βουνάλακι, που και ή πρόσοψη του ήταν κατάφυτη από πεύκα, κατέβηκαν πάλι στην άμμουδια, αλλά από το άλλο πλευρό. Εκεί ένα καιιά φόρτωνε κάθροντο, άπό δυο μεγάλους σωρούς, που ήταν στην άμμου- δια· χωρίς να χασομερήσουν, σκαρφάλωσαν στο καιία παρα- κολουθώντας το φόρτωμα, και δεν άργησαν να μεταβληθούν σ'ε δυο τέλεια άραποπούλα. Και τι γέ- λια σ'αν τ'άδαν οι γονείς χωρίς να τα γνωρίσουν, ένώ ο Μπέμπης φοβισμένος έβραζε τα κλάμματα.

Έπακολούθησε και δεύτερο μπά- νιο και πάλι σ'ε αυτοκίνητο. Ή διαδρομή τους, αν και μεσημε- ριάτικη, μέσα σ'ε έλαιώνες και πλατάνια, είναι τόσο δρασερή· περνούν από ένα ιδιόκτητο χω-

ριό και τα παγώνια τους υποδέ- χονται με τα δυνατά ξεφωνή- τους. Τι όρρα! ή παρακάτω με- γάλη σιδερένια γέφυρα, που νο- μίζεις, καθώς τρέχει τ' αυτοκί- νητο πάνω της, πως τρέχει κι' αυτή μαζί του. Κατενθουσα- σμένοι έπιστρέφουν, και άνυπό- μονα περιμένουν την ώρα που θ' άνοίξουν τα ριζικάρια, ένώ θ' άντηχει το πρώτο δίστιχο:

Σήμερα είναι τ' Άηγιαννιού, σήμερα είναι χάρη, Όποιος είναι καλορίζικος να του β'η το ριζικάρι.

Τι χαρές και πηδήματα θακα- ναν, αν πρώτο έβγαине ένα απ' τα δικά τους!

Άκεανίς

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

—Ξύπνα, ξύπνα! —Ω! ήρθε πάλι ή σειρά μου; Καλά! Πήγαινε να κοιμηθής·θα σηκωθώ.

Σ'αν έφυγε εκείνος που με ξύ- πνησε, σηκώθηκα τριβοντας τα μάτια μου, και σ'ε τρία λεπτά, ά- φοψ φόρεσα τη χλαίνη μου, πή- ρα το ξίφος μου, βρέθηκα έτοι- μος για φρουρές!

Έξαφνα, το παράξενο ήλεκτρι- κό φως του δωματίου, που σκορ- πίζονταν άπ'αλά στους τοίχους, με βύθισε σ'ε σκέψεις.

—Τι ώρα νάναι; άναρωτιέ- μαι.

Το ρολόι που ύψώνεται έξω, χτύπησε να νάθελε ν' άπαντή- ση στο ερώτημά μου.

Ήταν μια φθινοπωριάτικη νύ- χτα. Φυσούσε βοριάς, ώστόσο σύννεφα δεν ήταν στον ουρανό και τ'άστρα τρεμόλαμπαν σ'ε στα- γόνες κρυστάλλινες σ'ε άπειρο.

Περπατάγα μέσα στο δούμ- τιο, σκεπτικός λίγο, ήρθα μπρο- στά στο παράθυρο. Έβλεπα από εκεί τα έρείπια κάποιου παλιού σπιτιού.

Δεν είχε ακόμα διακρύσει ο με- λαγχολικός φθινοπωριάτικος ου- ρανός, κι' άκουσα τη θλιμμένη φωνή τής κουκουβάγιας.

Τί παράξενη και σπαραχτική! Με τί παράπονο άφίνει τη φωνή της να βγαίη μέσα απ' τα σπλάγγνα της, για να τη σκορπί- ση στη θλιμμένη φύση, που ά- κούει το παρόνομό της!

Γιατί αυτό το ιερό σύμβολο τής Άθηνάς να παράξεται τό- σο και να μη θέλη να κοιμηθ'η; Γιατί με τόσο παράπονο να σ'ήλξη το βαθύ σκοτάδι με τη φωνή της, που φαίνεται αλήθεια να σου πληγώνει τη φτώχη σου καρδιά;

Σ'αν αληθινό άναστέναγμα τής νύχτας είναι ή φωνή της, που βγάζει απ' τα σπλάγγνα και τη σκορπίζει γύρω· τριγύρω με ά- πειρη λύπη.

Όλες αυτές οι σκέψεις και έ- ρωτήσεις περνοήσαν σ'αν άστρα- πη απ' το μυαλό μου, χωρίς να μπορώ να ήσυχάσω λίγο.

Έξακολουθούσαν οι στοχασμοί μου, κλωθογυρίζοντας στο κε- φάλι μου μέσα:

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1930), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δο. 80 καὶ ραμμένος δο. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφὸς δο. 110 καὶ ραμμένος δο. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

κρίνω τὰ καινούρια. Ὅποιοι ἔστειλαν ἀπὸ καιρὸ κομμάτι καὶ δὲν τὸ εἶδε οὔτε σήμερα στὴς ἐγκρίσεις ἢ τὴς ἀπορρίψεις, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι δὲν τὸ ἔλαβα.

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους τῆς: "**Ἐρσην Δρόσου** (εἶς) ἀπικνύσει στὸ προηγούμενον ὅταν ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερον μὲ τὸ ἴδιο θέμα: λυποῦμαι πὺν σ' ἔδωκα σὲ κόπο, ἀλλὰ φταίει ἡ γραμματοπλημύρᾳ... **Πολυβώτην** (ἔξε- τέλεσα τὴς παραγγελίας σου γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὴν ὥραία κάρτα σ' εὐχαριστῶ πολὺ) **Ἡράκλειον Ἀθλον** (μὲ γεια λοιπὸν καὶ μὲ χαρὰ: ὦ, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνῃς μιά μέρα καλὸς πολίτης, ὅπως εἶσαι τώρα καλὸ παιδί...) **Μαγνήτην** (σοὺ ἔστειλα 4 δεσμίδες χαρτὶ λύσεων καὶ 13 τετραδιά) **Χωρὶς Φτερά** (ἐμπρός λοιπόν, τώρα πὺν χερμύρα: ἐργασία!) **Μίκυ-Μάους** (δὲν κατάλαβα σὲ τί θέλεις νὰ σοὺ ἀπαντήσω σὲ τρόπο πὺν νὰ μὴ φανῇ ὅτι μὲ ρωτᾷς;) **Ματωμένο Χαμόκλαδο** ((αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινε) (δηλαδὴ ἐν' ἀπὸ τὰ τρία πὺν ἐπρότεινες) **Μέλαν Ἀδάμαντα** (θὰ εἶδες βέβαια ὅτι σοὺ τὸ ἐνέκρινε) **Βασιλέα τῶν Δασῶν** (νὰ προτιμήσῃς τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ Ἐλευθεροδάνη καὶ τὴν σειρά τῆς Παιδικῆς του Βιβλιοθήκης: τὰ δικὰ μου βιβλία βέβαια τὰ ἔχεις ἀπὸ τοὺς τιμολογιστοὺς πὺν δημοσιεύω συχνά) **Νικηφόρον Οὐρανὸν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὴν ὥραία κάρτα) **Ἐρνάνην** (τὰ ἔλαβα ὅλα: τώρα, ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κομμάτια πὺν ἔγραψες, θὰ μὲν στείλῃς τὸ ἕνα ὥραϊο ὅπως πάντα τὸ γράμμα σου) **Ντίνον Ἀυγερῖτην** (ἔλαβα: εἶχες δίκιο: δὲν εἶχ' ἄλλο κομμάτι δικό σου, ἐκτός ἀπὸ τὸ διπλὸ πὺν βέλειες σήμερα στὴς ἐγκρίσεις) **Ἀγγήν** (ὦ, θὰ φανταζόμουν αὐτὴ τὴ χαρὰ, ὅταν εἶδες τὸ κομμάτι σου δημοσιευμένο,

καὶ ἂν δὲν μοῦ τὴν παρίστανες τόσο ὥραϊα στὸ γράμμα σου!) **Τρικαλινόν, Δροσοστάλαχτην, Ἡλιόγεννητην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Σεπτεμβρίου στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 3 Δεκεμβρίου.

591. Δεξιόγριφος

Τὸ πρῶτο μου χρωσάτε Προσάντων στὸ Θεό.
Μὲ τᾶλλο μου ρωτάτε.
Τὸ τρίτο γράμμα ἀπλό.
Καὶ στ' ὅλο μου κοιτάτε
Τῆς Μικρασίας πόλη.
Ἀρχαία, πὺν ἔρετ' ὅλοι.
Μιχαῖλ Ι. Παντοστέπουλος

592. Στοιχειόγριφος

Ἀντρεωμένην, μηδικήν,
Κι' ἀπὸ τοὺς ἄθλους ἔακουσθι
Βασίλισσα στὰ πέρατα.
Παίρνει στοιχείο καὶ στὴ στιγμή
Γίνεται... ἔω μὲ κέρατα!

Νικηφόρος Οὐρανός

593. Μεταγραμματισμός

Ἐν' ἀγαμία πελώριο,
Ποῦ' ὡς θαῦμα τὸ γνωρίζετε,
Ἀλλάζει τὸ κεφάλι,
Κι' ἕνα σκυλὶ ἀντικρύζετε
Πελώριο κι' αὐτὸ πάλι.

Μικρούλα Γραλαλά

594. Αἶνιγμα

Εἶναι στ' ἄσπρα μιά μικρὴ κυ-
[ρὰ ντυμένη,
Καὶ ψηλόλιγνη καὶ πάντα...
[δακρυσιμένη.
Φορεῖ κόκκινο σὰ φλόγα καπελ-
[λάκι.
Μόνο ἀντὶ νὰ μεγαλῶνῃ, ὅλο μι-
[κροαίνει,
Ὡς πὺν μένει, ἡ κακομοῖρα, τὸ
[σουλάκι!
Δόνα Κλάρα

595. Δικτυκόν

*****=Βασιλεὺς τ. Ἀτ-
***** [τικῆς
*****=Μέγας στρατη-
***** [γός
*****=Πόλις τῆς Εὐ-
***** [ρώπης
*****=Γυνὴ τῆς Πα-
***** [λαιῆς Γραφῆς
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Μικρὸς Καλλιτέχνης

596. Κρυπτογραφικόν

1234567890= Ἀρχ. Φιλόσοφος
21890 = Ἐπίθετον
3883590 = Ἀρχ. βασιλεὺς
45690 = Φήμη, δόξα
56290 = Νῆσος
62490 = Ὀδόντων...
7943081 = Ἀρχ. βασίλισσα
8347890 = Ἱστορικὸς
92490 = Ἀπαράβατον
083812 = Μέτρον βάρους
Ἀφρικάννα

597 - 601. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀντελλαγὴν ἐνὸς οἰουδιόπο-
τε συμφώνου ἐνάστης τῶν κά-
τωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων συμ-
φώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν καὶ
συναπτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλ-
λαι τόσαι λέξεις:
κῦτος, χάος, ἀστὸς, τάξις, Σιών.
Ριγολέτος

602. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν

θηρίον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα
ἀνθὸς τοῦ ἀγροῦ:

1, Ὅρος τῆς Ἀττικῆς 2, Πτη-
νὸν ὠδικόν 3, Μέγας ἀρχιτέ-
κτων 4, Πατριάρχης τῆς Γρα-
φῆς 5, Βασίλισσα τῶν Ἀμαζό-
νων.

Λέεγκριν

603. Ἑλληποσύμφωνον

ΟΟΙ - ΕΙΟΥ

Φαραῶ

604. Γρίφος

τι τι Σκέπα!
π τι Σκέπα!
τι τι Σκέπα!

Τρελλὸς Βιολίστας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

401. Παρύσας (Πάρις, Ἄ-
τη, ς). — 402. Θῶσος - θράσος. —
403. Ἰανὸς - Ἰωνᾶς. — 404. Ὁ
ταρσός, ἡ Ταρσός. — 405.

ΠΥΞΟΣ 406. ΔΟΡΚΑΣ (δρ-
ΑΓΕΛΗ κος, Ρόδος, Κόδρος,
ΠΑΡΟΣ ἀσκός, Σκόδρα). —
ΠΥΞΙΣ 407 - 411. Τὸ πε-
ΑΘΗΝΑ ρωτὸν εἶναι τὸ Α,
ΙΑΣΩΝ τὸ κοινὸν τὸ Ν: Ἀθ-
ῶΝ, φάσιν, ὁ Νῶς, ὁ
ἈΝΘΥΛΛΙΣ, καὶ ΝΑΡΙΟΝ, Νῆσσα Α.

421. ΜΑΝ Γ'Ν=ΜΗΔΕΝ ΑΓ'ΑΝ
(Μίδας, Διοκλητιανός, Νεῖλος,
Γαρούφαλλον, Νιόβη). — 413. Μη-
δὲνα ἀνεξέταστον τιμῶρει. — 414.
Εἶμαι Διαπλασόπουλο (ἡ μ' ε
διὰ πλα - σ' **Β**
ο πὺν - λω). **ΝΥΛ**
— 415. **ΙΕ** **ΡΕΧΕ**
gant. 416. **MECHANTE**
MARSEILLE

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΛΑ' - 628

Τρελλὸς Βιολίστα, ἰὼ, εὐχαριστῶ ἔσται
λα. Λαχτάρα τῆς Λευτερίας Σενιτενέ-
νο Πουλί, εὐτοχισμένη θὰ μὲ κάνατε, ἐάν
στεῖνατε ἕνα σας τετραδιάκι ἡ γραμματά-
κι εἰς τὴν Δ/σιν (ΛΑ' - 578).

Μίμι Μάους

ΛΑ' - 629

Διαγωνισμὸς ἀγρῶν ἡλοποιῶν. Συμ-
μετοχὴ διδραχμῶν. Προθεσμία μηνιαία
Περιεμένη ἀπὸ δόλου, ἐξ ἀνεξαρτήτων.
Δ/σις (ΛΑ' - 578)

Χρυσόθερας, Γκαργκίηλ

ΛΑ' - 630

Εὐνὰ μὲν γὰρ καὶ πὺν μὲ ἔθηκε κ' ἂ-
νὰ γινάσκῃ νὰ πάσῃ κάθε ἀλληλογραφία.
Σ' ὅπου μ' ἀπάντησαν θ' ἀπάντησω μὲ
συνέθω... Ἰουλιέττα Ρωμαιοῦ, γιὰ
τὸ βιβλίο θὰ σοὺ γράψω, ἂν γυρίσεις.
Πρίγκιψ τῆς Ὀμήλης

ΛΑ' - 631

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

οἷα εὐγενικὴ καρδίᾳ
Πᾶ μ' ἀρνήσῃ μ' ἀπονεία
ἕνα τῆς τετραδιάκι,
ἔν ὅσῳ καρτάκι,
Ἐπίσης ἀλληλογραφῶ
καὶ στὴ Σάτυρον μὲν
μὲ λέν' Ἐμμανουὴλ Γιατρά
λοιπὸν νὰ περιμένω;
Ε. Γ.

ΛΑ' - 632

Διαπλασόπουλα, καλὰς προόδους στὸ σχο-
λεῖο. Μικρομέγαλη, τετραδιάκι δὲν
ἔλαβο. Γλυκένειρος, ἀλληλογραφεῖτε;
Ἐρνάνης

ΛΑ' - 633

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια.
Διαγωνισμοί, ἔλαβε ἀπάντησιν ἀπὸ
Διαγωνισμοῦ. Δ/σις: Ἀστέριον Σ. Κοββα-
τῆν, Κιάτον.

ΣΙΚΥΟΝΙΑ ΑΥΡΑ

ΛΑ' - 634

ΠΡΟΣΕΧΗ

Διαγωνισμὸς Α': ποῖο πρᾶγμα στὸν
κόσμο εἶνε ἰσχυρότερον; Διὰ: Συμ-
μετοχὴ πεντάδραχμης. Βραβεῖα: 1) Τόμος Παιδικῆς Χαράς. 2) Ταξίδι στὸ
κέντρο τῆς γῆς (Βέρν) 3) Αὐτοκίνητο Κον-
δυλοφόρος. 4) Βιβλία ἀξίας 20 δρ. 5) 50
γραμματόσημα, 6-10) τοπεῖα Κρήτης.

Διαγωνισμὸς Β': τοπεῖα (ἄγραφα).
Συμμετοχὴ τριδραχμης. Βραβεῖα: 1) Πεντακόσια ἑκατομμύρια Βεγγουμ (Βέρν),
Ἀνέκδοτα Βασιλέως Γεωργίου, στὴ χώρα
τοῦ Καυκάσου, βιβλία ἀξίας 20 δρ. 50 γραμ-
ματόσημα, 5 τοπεῖα Κρήτης. Προθεσμία
διμήνου. Διαπλασόπουλα ἐλπίω στὴν εὐγε-
νικὴ σας τίμησιν. Δ/σις (ΛΑ' - 269).

Ἐρνάνης

ΛΑ' - 635

Ἰωμὴ, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Κρυσταλλέ-
νια Βρυσεύλα, χαιρετίσματα ἔχεις ἀπὸ
τὴ Φανή. Μικρομέγαλη

ΛΑ' - 636

Βάτραχοι νὰ μας διέδωκαν: Τ. Pa-
pazoglou Feri-Keuy, Kouroulouche
Tjadessi No 29 Stamboul (Turquie).
Σορέλλα ντ' Ὀζια, Πόνου Δάκρυ

ΛΑ' - 637

Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ «Δελ-
τίου Γραμματοσημειολογικῶν καὶ στέλ-
λεται δωρεάν. Γράψατε: Κωνσταντίνου,
Γραμματοθηρῆς 25, Θεσσαλονίκη.

ΛΑ' - 638

Ἐξεδόθη ἡ «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ»
Τὸ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΛΑ' - 639

Τεῦχος ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Δ/σις: Α. Ἀσημακόπουλον, Λέοντιον
Λύκειον, ἄνω Πατήσια, Ἀθῆνας. Ἑτησίᾳ
Συνδρομῇ 25 Δραχμῆς ΜΟΝΟΝ. Στεί-
λαντας εὐχαριστῶ θερμῶς.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ενεκα ἀνωτέρων λόγων ὅσα εἶπα περὶ
συλλόγου τὰ ἀναρῶ. Παῖδα δὲ καὶ ἀν-
ταλλαγήν Μ. Μυστικῶν. Ζητῶ δὲ συγγα-
μὴν ἀπ' ὁλοῦς-ἐς. Δικηγορίαν, Μαγα-
μένο Λεωλεῶδι, ἔλαβε Μ. Μυστικά
μου: Βάτραχε Νο 15, ἔλαβε τις κάρτες
μου: ΝΙΚΗΦΩΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΛΑ' - 640

Τρισκατάρτε, τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ
λόρα... Πᾶς σοὺ πατέθηκε ὅτι Νε-
στράδαμος εἶναι ἡ Μπαλίκου; Σημ. Δια-
πλάσεως. Δὲν εἶναι. Νεστράδαμος

ΛΑ' - 641

Ὁ ἐνωρισμὸς ἡ ἡμέλεια ἐμποδίζουν τὴν
Μυρέττα νὰ μὲ ἀπαντήσῃ: Ἀπικανός

ΛΑ' - 642

ΠΟΤΕΙΣΜΑΤΑ ΠΕΜΠΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ:
Α' ἔλαβα δώδεκα κάρτες ὅλες ὁμορφες.
Εὐχαριστῶ. 1ο) Μεγάλη Ἑλλάς. 2ο) Χρυ-
σαλλίς. 3ο) Πανηγυρτικὴ. 4ο) Σιγονέτ. 5ο
Ντίνος Ἀυγερῖτης - Μαγεμένο Δοξάρι.

ΛΑ' - 643

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΚΤΟΣ: Γελοιογραφικῶν
καρτῶν Προθεσμία ὡς 20 Νοεμβρίου.
Συμμετοχὴ εὐλεύθρα (ἄνω τριδραχμῶν).
Πέντε βραβεῖα κοίταξε (ΛΑ' - 537). Τέλο-
τεῖσματα ἀνυπερθέτως στὸ 52ο φυλλάδιο.
Διέδωκαν: (ΛΑ' - 480). Λυσεχάρτο

ΛΑ' - 644

Διαπλαστικὴ Δημοκρατία! Πρῶτα
νὰ πέσει νῶμος καὶ ἀπαντήσῃς
τῆς Διαπλάσεως! καὶ εἵπειτα τὰ χροπὰ
γράμματα γιὰ τὴν Διζόση! Ἐπειτα ἂν
ὑπαρκοῦν πράγματα δὲν ρεκαλιμαρῶνται!
Τὴς δὲ συμβούλους, στοὺς ἀρροστὰς καὶ...
ὁπλοκούς σου! ἰ; συνεγίω...
Πανελλήνιο Ὀνειρο

ΛΑ' - 645

πομπόρμονος τῆς ὁλῆς κινήσεως, χαι-
ρετὸ μὲ λύπη τ' ἀγαπημένα μου δια-
πλασόπουλα. ὁ παλιός: ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΖΑΙ

ΛΑ' - 646

ἀντέρωμε, ἐπέστρεψες; Γιατὶ τόση
σιωπὴ; ΛΑ' - 647

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνησιν χαιρετῶ
ὅλο τὸν Διαπλαστικόν.

Πρωῖο Κελάδημα

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσῃν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας
ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυγρ.
ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.